

Nr. 38

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE OCTOPUS ONTMASKERD

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd

In voorbereiding :

- Nr. 39 – Het einde van de Octopus

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 – TEL. 32540 – AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

De Octopus ontmaskerd

HOOFDSTUK I.

Waarin Mr. Rosenberg een transpirerend pleidooi houdt en John Templar de verzekering geeft, dat hij zijn achterstand van twee doelpunten in zal halen na de rust.

Het opzienbarende proces tegen de vijf leden van de Octopus-bende liep ten einde. Tien dagen lang had Sydney — ja, geheel Australië — in grote spanning verkeerd met betrekking tot de uitspraken. De kranten gaven uitvoerige verslagen van de zittingen en de getuigenverhoren en lieten niet na in brede bevoordingen hun commentaren te doen horen.

Thans was de laatste dag van het proces aangebroken. Alle getuigen à décharge waren gehoord, de openbare aanklager had zijn uitvoerig requisitoir gehouden en voor alle vijf de leden de doodstraf geëist. Nu was het de beurt aan de verdediger, Mr. Fred Rosenberg, wiens taak het was met behulp van zijn assisterende advocaten, de leden van de Octopus-bende te hulp te komen en de eis tot een minimum te beperken.

De publieke tribunes waren tot de laatste plaats bezet en in de zaal hadden ettelijke leden van de balie plaatsgenomen om het geraffineerde pleidooi van Rosenberg aan te horen en desnoods er iets van op te steken.

De rechters leunden achterover in hun gebeeldhouwde zetels en keken vanonder hun grijze pruiken de zaal in. De leden van de jury verschoven even op hun bank en namen een gemakkelijke houding aan om met aandacht de woorden van de verdediger aan te horen. De vijf beklagden zaten met kloppende harten en vurige blikken onder strenge politiebewaking in de beklagdenbank en hadden hun blikken gericht op de man, die een groot deel van hun lot in zijn handen had.

Op de voorste rij van de publieke tribune zagen wij John Templar in gezelschap van Maryse, zijn intiemste vriendin, Charles Houston en diens echtgenote Ophelia, en James Parker, de trouwe bediende der vrienden.

Tien dagen lang hadden zij vanaf deze plaats met grote belangstelling het proces gevolgd en ook zij wachtten met grote spanning op de uitspraak van de jury, welke nog vandaag verwacht werd.

Mr. Rosenberg, gekleed in zijn onberispelijk zittende toga, verhief zich langzaam van zijn zetel, rangschikte enkele papieren in het lijvige dossier, dat voor hem op de lessenaar lag, en kruiste dan de armen over zijn borst.

Het werd doodstil in de grote zaal. Een ieder hield de adem in en luisterde onwillekeurig naar het kloppen van het hart van zijn buurman. De spanning steeg ten top toen Mr. Rosenberg enkele volle minuten onbeweeglijk bleef staan zonder de drukkende stilte te verbreken. Zijn scherpe blikken dwaalden door de zaal, rustten een ogenblik op zijn cliënten, vervolgens op de leden van de uitgebreide jury om uiteindelijk gericht te blijven op de hooggeachte heren achter het groene laken.

Met zachte, doch duidelijke en doordringende stem begon de verdediger te spreken:

— Mijnheer de President, heren rechters, leden van de jury... Gedurende tien lange en afmattende dagen hebben wij ons bezig gehouden met een zaak, welke in de historie van Australië zijn gelijke niet kent, een zaak, waarbij gesproken werd over overvallen, diefstallen, moord en bedragen van tienduizenden ponden, die menige toehoorder zal hebben doen duizelen. Wij hebben ons beziggehouden met de activiteit van vijf mannen, tegen wie thans door het Openbare Ministerie de doodstraf is geëist... de doodstraf, zeg ik met klem, de hoogste straf, welke onze jurisdictie kent... Maar, is het in die lange, zenuwslopende periode geen enkele maal tot ons doorgedrongen, dat wij eigenlijk getuige waren van een proces, dat nooit op de juiste en volledige wijze gevoerd kon worden? Zijn wij het er in alle stilte niet roerend over eens, dat er één belangrijke schakel is, die ontbreekt, een schakel, die die vijf kleine schakeltjes in de beklagdenbank zowel in formaat als gewicht volkomen overtreft? Was het niet deze schakel, die in de beklagden-

bank had moeten staan om verantwoording af te leggen voor de daden der vijf beklagden? Was niet hij de drijfveer en de stuwkracht der beklagden?...

Enkele weken geleden werd Sydney getroffen door het ontstellende bericht, dat een bende, die onder leiding stond van een man, die zich de Octopus noemde, een roofoverval had gepleegd op de Bank of New South Wales. Het was een overval — het mag gezegd worden — die tot in alle finesses volmaakt was en die ondanks alles respect afdwong. . . . Een kapitaal bedrag aan bankpapier werd binnen vier minuten tijds geroofd. . . . en van de daders geen spoor.

Kort daarop de brutale roofoverval in de winkel van Holbein, Stein & Sons Ltd, waarbij voor een bedrag van ongeveer tien duizend pond aan juwelen werd geroofd. En weer van de daders geen spoor. Behalve dan dat doortussenkomst van de reeds meerdere malen genoemde Sir Neville Carlisle één der gangsters op het laatste moment in zijn vlucht verhinderd werd door een goed gemikt pistoolschot. De reactie van zijn kameraden was even snel als afdoend: de getroffene werd gemitrailleerd, opdat voorkomen zou worden, dat hij zou doorslaan, zoals dat heet.

Maar Sir Neville Carlisle zette de strijd tegen de Octopus-bende voort. Met onversaagde moed en energie wierp hij zich in de branding en langs vele omwegen gelukte het hem contact te krijgen met één van de bendeleden, een zekere Sam, die midden in een spannende episode uit dit avontuur aan een hartverlamming overleed. Maar inmiddels was Sir Neville er achter gekomen waar zich de woning en het hoofdkwartier van de bende bevond en in de woning liet hij een politie-overval uitvoeren, terwijl hij zichzelf naar het hoofdkwartier begaf, waar hij alle juwelen van Holbein, Stein & Sons Ltd aantrof, alsmede twee gangsters. Het ongeluk wilde echter, dat de Octopus zelf de gangen van Sir Carlisle gevolgd schijnt te hebben, waardoor de bendeleider plotseling zelf in eigen persoon ten tonele verschijnt, gekleed in de vermomming waaronder zijn mannen hem altijd gezien hadden, onherkenbaar voor iedereen.

De Octopus is gekomen om zijn buit in veiligheid te stellen en af te rekenen met Sir Neville, die echter door een list de bendeleider schrik aan weet te jagen, waardoor deze Sir Neville en de twee gangsters bewusteloos slaat en hals over kop de vlucht neemt.

Kort daarop voerde de politie een overval uit in het hoofdkwartier, de beide gangsters worden gearresteerd, Sir Neville weer bijgebracht en de heren Holbein en Stein krijgen hun juwelen terug. Maar de Octopus was verdwenen, mijne Heren. Nooit zag iemand hem meer terug. Hij liet zijn mannen in de steek, ja, hij dreef ze zelfs opzettelijk in de armen van de politie. . . .

Wie de Octopus wel zijn mag is een vraag, die ons op het ogenblik minder kan interesseren. Maar het is een feit, dat wij niet in staat zijn hem ter verantwoording te roepen, omdat hij nog steeds vrijuit gaat. Het hart van de machine, waarvan wij hier enkele kleine radertjes in de beklagdenbank vinden, ontbreekt; de krachtbron van dit apparaat is verdwenen en de machine is dus waardeloos. Zodra de krachtbron weer terecht zou zijn en in het apparaat zou worden ingeschakeld, zouden de radertjes, die daar voor ons zitten automatisch weer beginnen te draaien, zoals ze dit altijd hebben gedaan, als dode, willoze werktuigen, die maar voor één doel kunnen dienen.

Mogen wij deze radertjes verantwoordelijk stellen voor een foute werking van de krachtbron? Mogen wij hen beoordelen zoals wij het de stuwkracht zouden doen? Mogen wij — indien de Octopus de doodstraf tegen zich geëist zou horen — zijn bendeleden met dezelfde maat meten en hun dezelfde straf opleggen?

Leden van de jury, gij hebt gehoord hoe het Openbaar Ministerie de doodstraf heeft geëist tegen vijf mannen, die wij geen moord ten laste kunnen leggen. Want de man, die de moord op zijn kameraad pleegde, deze Sam is zelf aan een hartverlamming overleden en heeft zich reeds voor het hoogste gerecht moeten verantwoorden. Wij moeten dus beslissen over het lot van vijf mannen, die zich schuldig hebben gemaakt aan twee overvallen met diefstal, vijf mannen met een zeer geringe ontwikkeling, met psychopathische neigingen, die hun hele leven door ten prooi waren aan een ambivalentie, die de eigen wil geheel lamlegde en hen maakte tot willoze werktuigen in de hand van een misdadig genie. Alleen al het feit, leden van de jury, dat deze vijf mannen bereid waren te werken en de brutaalste en misdadigste opdrachten uit te voeren voor een man, die zij niet eens kenden, toont aan hoe ondoordacht deze elementen tot hun daden overgaan. Hun zintuigen en

hun handelingen worden volkomen beheerst door het brein van een misdadig genie, die deze mensen met een hypnotische kracht aanzet tot het plegen van misdaden.

— Een vonnis, leden van de jury, riep hij met stemverheffing uit, kan herzien worden, zelfs al heeft de veroordeelde reeds een deel van zijn straftijd uitgezeten. Wanneer mocht blijken dat zijn straf te hoog was, of dat zich ver na het proces nieuwe aspecten hebben geopend waaruit mocht blijken, dat de veroordeelde minder schuldig was dan tijdens de rechtzitting bleek. Maar hoe wilt u een doodstraf verminderen wanneer het vonnis reeds is voltrokken? Kunt u hen het leven teruggeven, een leven, dat hen misschien ten onrechte ontnomen werd.

Hij liep enkele malen langs de bank heen en weer en keek ieder jurylid doordringend aan.

— Neen, riep hij dan met vuur uit, neen, dat kunt gij niet. Zeker gij kunt beschikken over leven en dood met uw uitspraak. Gij kunt een beklagde het leven laten en gij kunt hem het leven nemen, maar nimmer kunt gij een terechtgestelde het leven teruggeven.

Tegen vijf mannen, die zelf nimmer over leven of dood beschikten, die zelf nimmer bloed aan hun vingers voelden kleven, wordt thans de doodstraf geëist, mannen, die door het milieu waarin zij opgroeiden en een tekort aan, deugdelijke opvoeding en voorlichting, reeds bij hun geboorte voorbestemd waren om op het hellende en verzoekende levens-emplacement te derailleren.

Neen, leden van de jury, gij moogt deze mensen, die geestelijke wrakken niet de hoogste straf opleggen en de ware schuldige vrijuit laten gaan. Hij die deze straf misschien zou verdienen — ik zeg „misschien”, let u wel — kan niet berecht worden omdat hij schittert door afwezigheid; hij zal zijn straf ontlopen. Moeten daarom zijn medewerkers, zijn werktuigen pro rato voor hem boeten? Is het juist om de straf, die de hoofdschuldige in dit drama toekomt, over te slaan op zijn trawanten?

Ik zal nimmer beweren, dat deze vijf beklagden onschuldig zijn. In tegendeel, zij zijn schuldig, zij hebben gehandeld in strijd met de wetten van dit land en met de wetten der moraal en zij zullen gestraft dienen te worden. . . . ja, een zware straf zelfs. . . . Maar zij zullen niet gestraft mogen worden met een

straf, waarvan het gewicht op uw schouders zal drukken, leden van de jury, een straf, die voor u zwaarder en langer zal wegen op uw schouders dan op die der veroordeelden. Lang nadat hun leven een einde zou hebben genomen zult gij nog steeds herinnerd worden aan die straf, welke gij thans zou kunnen opleggen. . . .

Ik ben er van overtuigd leden van de jury, dat gij begrip zult tonen voor de positie, waarin deze vijf mannen hun hele leven verkeerd hebben, voor de invloed, welke het harde leven op hun onevenwichtige karakters heeft uitgeoefend en voor de harde werkelijkheid hunner toekomst, zelfs indien zij zouden vrijgesproken. Gij zult deze geestelijke ontspoorde mensen niet dezelfde straf opleggen als een man, zoals hun leider er één is, een man, die de beschikking heeft over al zijn zintuigen, die zijn wil in eigen banen kan leiden en die zelfs in staat is zijn wil aan anderen op te leggen.

Daarom, leden van de jury. . . . gezworenen. . . . vraag ik u om clementie en een aanzienlijker mildere straf dan zoals door de ambtenaar van het Openbaar Ministerie werd geëist. . . .

Mr. Fred Rosenberg boog het hoofd en maakte een lichte buiging in de richting van het hof, waarna hij langzaam naar zijn plaats terugkeerde en zijgend ging zitten. Hij nam een slok water en veegde zich het voorhoofd af, waarop zich grote, schitterende zweetdruppels hadden afgezet. Rosenberg had zijn hele energie, zijn kracht en zelfs zijn hele wezen in dit pleidooi gelegd. Het was een korte, maar krachtige speech geweest, maar op de publieke tribune heerste de mening, dat de reactie verrassend zou zijn. . . .

De leden van de jury trokken zich terug in de raadskamer om het vonnis te bespreken en Mr. Rosenberg verwijderde zich in gezelschap van zijn medewerkers naar de advocatenkamer, nadat de leden van het gerechtshof zich eveneens hadden teruggetrokken.

Men verwachtte, dat de jury niet binnen een uur met haar beslissing gereed zou zijn, en daarom verlieten John Templar en Charles hun plaatsen op de publieke tribune, terwijl Ophelia, Maryse en James, die totaal onder de invloed van Rosenberg's woorden waren gekomen gefascineerd bleven zitten, in grote spanning wachtend op de terugkeer der gezworenen.

Templar en Charles begaven zich naar de advocatenkamer, waar zij door Mr. Rosenberg begroet werden.

— Wel, Sir Neville, vroeg de verdediger, wat denkt u er van?

— Ik moet u mijn compliment maken, Mr. Rosenberg, antwoordde de avonturier gemeend. Uw pleidooi liet geen enkel punt onaangeroerd. Ik ben er van overtuigd, dat de beklaagden het leven zullen behouden....

— Hoe schat u hun straf? Hebt u daar enig idee van?

— Mmm, ik denk dat ze twaalf jaar krijgen, meende Templar.

Rosenberg plukte in gedachten aan zijn wenkbrauwen en trok een bedenkelijk gezicht.

— Er zijn mensen, die de doodstraf preferen boven twaalf jaar, Sir Neville. Ik moet eerlijk bekennen, dat een straf van twaalf jaar mij ontzettend zou tegenvallen. In de meeste gevallen lees ik de straf al op de gezichten van de juryleden.

— Hoeveel jaar had u dan gedacht? vroeg Charles.

— Tja, dat is moeilijk te zeggen in gevallen als deze. Ik heb eens een keer meegemaakt, dat er vier maanden tegen iemand geëist werden. Toen de jury terugkeerde luidde de uitspraak.... schrik niet.... zes jaar. En evenzo heb ik het een keer meegemaakt, dat de doodstraf geëist was, en dat de beklaagde door de jury vrijgesproken werd.... dat was in een moordzaak. Je kunt er soms zo weinig van zeggen.... Maar ik had gehoopt ze met een jaar of vijf vrij te krijgen.

— Vijf jaar? riep Templar uit. Maar, dat zou werkelijk veel te weinig zijn, Mr. Rosenberg.

— Waarom? Te weinig? Laat ik u zeggen, dat één dag gevangenisstraf, één uur soms al te veel kan zijn. Het ligt helemaal aan de naturen der veroordeelden.

— Maar deze vijf mannen hebben naturen om zelfs dertig jaar gevangenisstraf uit te houden, meende Charles.

— O, zegt u dat niet, Mr. Houston, sprak Rosenberg de jongeman tegen. U kunt vanaf uw plaats op de tribune nooit een natuur of een innerlijk beoordelen. Ik heb over alle vijf de beklaagden psychiatrische rapporten laten maken en mij is duidelijk gebleken, dat zij op een dergelijk laag peil van ontwikkeling staan, dat hun begrip voor goed en kwaad

geen plaats laat voor onderscheid tussen beide uitersten. Zij kunnen zich er eenvoudig geen rekenschap van geven, dat hun daden zwaar laakbaar zijn volgens de wetten der moraal. Zeker, ze weten, dat hun handelingen strafbaar zijn, dat de politie hun er voor zal arresteren, maar zij voelen niet de draagwijdte van hun daden. Zij hebben absoluut geen benul van het feit, dat zij a-sociale wezens zijn, die parasiteren op de gemeenschap. Daarom zijn dergelijke mensen zo zwaar in het leven teleurgesteld wanneer zij een zware gevangenisstraf tegen zich horen eisen, dat zij als super misdadigers er uitkomen, vervuld van haat tegen alles wat leeft. Hun psyche heeft als het ware hun lichaam reeds verlaten, ze dolen wezenloos rond door de grote wereldsteden en stellen de voltallige mensheid aansprakelijk voor de verschrikkelijke jaren, die zij in de gevangenis hebben doorgebracht. Juist daarom ben ik er altijd bang voor om dergelijke mensen te hoog te laten straffen. Een dag te lang achter de tralies kan het innerlijk van menig individu totaal veranderen.

Templar en Charles voelden dat er een zekere kern van waarheid in de woorden van de advocaat school. Zij moesten toegeven, dat de man een bijzonder heldere kijk had op de gemoedsgesteldheid van misdadigers en dat hij met grote zekerheid wist te zeggen, welke reactie een bepaalde straf op een bepaalde veroordeelde zou hebben.

Na nog enige tijd gesproken te hebben over feiten van meer technische aard, werden de advocaten naar de rechtzaal teruggeroepen om de uitspraak van de jury aan te horen. Templar en Charles keerden snel naar de tribune terug om hun plaatsen weer in te nemen.

De plaatsen achter de groene tafel en de banken der juryleden waren nog onbezet. In de zaal waren advocaten en journalisten in drukke debatten met elkaar gewikkeld. Er werd heftig gesticuleerd en hier en daar werden weddenschappen afgesloten over de uitspraak. Vooral de talrijke aanwezig zijnde rechtsgeleerden verschilden sterk van mening en met behulp van allerlei Latijnse termen en expressies betwistten zij elkaar de uitspraak van de jury. Ook werd Mr. Rosenberg herhaaldelijk aangevallen of verdedigd. Maar de beroemde Australische advocaat liet alles langs zijn zijden toga afglijden en was verdiept in de voor hem liggende vellen uit zijn dossier. Hij dronk wat water, sloot een ogen-

blik stevig de ogen en wisselde enkele woorden met zijn assistenten.

Toen betrad een deurwaarder het podium. Hij richtte zich in volle lengte uit en zei met harde stem:

— Het Hof. . . .

Onmiddellijk daarop weerklonk een luid gestommel van verschuivende stoelen en tafels en alle aanwezigen rezen van hun zitplaatsen op. De gebruikte rechters namen zwijgend achter de groene tafel plaats en toen de stilte in de zaal was teruggekeerd keerden de leden van de jury met opeengeperste lippen terug. Ook zij namen plaats in de banken en wachtten op de uitnodiging van de president om de mening van de jury bekend te maken.

Toen alles muisstil in de zaal was, verhief de president zich langzaam, schikte even zijn witte bef en sprak langzaam, doch duidelijk:

— Leden van de jury, ik nodig u hierbij uit het hof uw beslissing aangaande de eis van het Openbaar Ministerie kenbaar te maken en vertrouwen op het rijpe beraad en de inachtneming van de normen onzer jurisdictie, waarmee gij tot overeenstemming zijt gekomen.

De president ging weer achter zijn papieren zitten, vouwde de handen op zijn buik en keek strak naar het jury-lid, dat aangewezen was om de uitspraak van het college aan het hof kenbaar te maken.

— Mijnheer de president, heren rechters en advocaten. . . . Na rijp beraad en met inachtneming van de normen onzer jurisdictie is het college van juryleden tot de overtuiging gekomen, dat in het onderhavige geval tegen de vijf beklaagden. . . . NIET. . . . de doodstraf mag worden geëist. . . .

Er ging een zucht van verlichting in de zaal op en even weerklonk een doordringend gefluister met hier en daar een bevelend „ssst-ssst“-geroep. Even kletterde de hamer van de president op het groene laken, de stilte keerde als bij toverslag terug en de spreker vervolgde:

— . . . Het college van jury-leden wil het hof beleefd adviseren de vijf beklaagden te veroordelen tot een voor elk der beklaagden gelijke gevangenisstraf. . . . van. . . . drie jaar en zes maanden. . . .

Nog voordat de man weer op zijn plaats was gaan zitten brak een oorverdovend rumoer in de zaal los, en vooral op de publieke tribune kwamen de gemoederen in opstand. Er werd in de handen geklapt, gefloten, geschreeuwd en gescholden en eerst nadat de

president van het hof een volle minuut met zijn hamer had geklopt, keerde de rust weer.

Toen stond de president weer van zijn plaats op, scharrelde even in het voor hem liggende dossier om zich een houding te geven en zei:

— Het Hof is bereid gehoor te geven aan het advies van het college van jury-leden en veroordeelt de vijf beklaagden dienovereenkomstig tot drie jaar en zes maanden gevangenisstraf. Cassatie tegen dit vonnis kan niet worden aangetekend. De zaak is ten einde. . . .

Iedereen verhief zich weer van zijn zetel en de leden van het Hof verlieten de zaal, waarna ook de jury-leden zich terugtrokken. Onmiddellijk werd Rosenberg van alle kanten bestormd. Collega-advocaten en bewonderaars schudden hem hartelijk de hand, klopten hem op de schouder en feliciteerden hem met het nieuwe, grote succes, dat hij zojuist had bereikt.

Fred Rosenberg weerde alle gelukwensen met één enkel handgebaar af en zei:

— Vrienden, het recht heeft zijn loop gehad en gezegevierd. . . . ik dank u. . . .

Onmiddellijk daarop trok hij zich, gevolgd door zijn assistenten, in de advocatenkamer terug. De vijf beklaagden werden onder politiebewaking weggeleid en langzaam stroomde de zaal leeg.

Aan de achterzijde van het gerechtshof had zich een dichte menigte verzameld om getuige te zijn van het wegvoeren der veroordeelden. Honderden mensen stonden rond de zwarte gevangeniswagen geschaard, pratend en morrend over de onverwachte uitspraak.

Toen ging de smalle deur van het gebouw open en onder bewaking van twaalf agenten verlieten de vijf veroordeelden, stevig geboid het gerechtshof, en stapten in de auto. De agenten namen bij hen plaats, de deur sloeg dicht en dan reed de wagen, onder begeleiding van motorpolitie de straat uit in de richting van de gevangenis, om de vijf leden der Octopus-bende naar hun nieuwe pension te brengen, waar zij drie en een half jaar zouden logeren. . . .

Die avond werd er een feestje gegeven in het huis van Mr. Stein, één der directeurs van het juweliersbedrijf van Holbein, Stein & Sons Ltd. Onder de gasten bevonden zich natuurlijk Mr. Holbein, Stein's compagnon en

echtgenote, Mr. Fred Rosenberg, die een intieme vriend was van de juwelier, in gezelschap van zijn maitresse, Stella Morris, en John Templar in gezelschap van Maryse, Ophelia en Charles.

Het was een intiem feestje, dat gegeven werd ter ere van Fred Rosenberg's overweldigend succes in de zaak tegen de leden van de Octopus-bende, maar ook omdat de beide juweliers verheugd waren over het feit, dat zij door bemiddeling van John Templar alle gestolen juwelen weer hadden teruggekregen. Uit erkentelijkheid had de verzekeringsmaatschappij, die bij blijvende vermissing der juwelen, over had moeten gaan tot het uitbetalen van een bedrag van rond twaalf duizend pond, aan John Templar een chèque ter hand gesteld voor een bedrag van twee duizend pond, terwijl de firma Holbein, Stein & Sons Ltd, de beide dames, Maryse en Ophelia, elk een platina ring had aangeboden, waarvan de afzonderlijke waarde circa zes honderd pond bedroeg. Dit omdat de avonturier geweigerd had nogmaals een chèque te accepteren.

Daarom waren die avond in het huis van Mr. Stein al diegenen tezamen gekomen, die in de afgelopen weken zeer nauw betrokken waren geweest bij de roofoverval door de Octopus-bende.

— Maar met dat al blijft de Bank of New South Wales toch maar gedupeerd. De twaalf duizend pond aan bankpapier, die daar geroofd werden, zijn tot dusver nog niet teruggevonden.

Het was Mr. Stein, die deze feiten vastlegde.

— Het bankpapier heeft de Octopus natuurlijk zelf onder zijn beheer, was Rosenberg van mening. Je kunt zoiets gemakkelijker verstoppen en vervoeren dan juwelen. Maar, ik zie de Octopus vandaag of morgen wel weer op het toneel verschijnen.

— Geloof u dat dus ook? vroeg Maryse.

— Maar natuurlijk, miss Choisy, antwoordde de advocaat. Octopus is er de man niet naar om zich beet te laten nemen. Hij duldt geen mensen, die hem weerstreven. Al zal het alleen maar zijn om voorgoed af te rekenen met Sir Neville, die — naar ik meen te mogen aannemen — niets liever zal doen dan opnieuw de strijd met de Octopus aanbinden. Niet waar, Sir Neville.

— Ik popel inderdaad van ongeduld om de match voort te zetten, Mr. Rosenberg, ant-

woordde de avonturier gemeend. Tot dusver is de stand 2—0 voor hem, de rust is nog aan de gang, maar ik ben er van overtuigd, dat na de rust mijn kansen zullen keren. Ik hoop het van harte, dat ik de Octopus levend te pakken kan krijgen. Daarmee bent u ook gebaat, Mr. Rosenberg.

— Ik? vroeg de advocaat verbaasd. Hoezo ben ik daarmee gebaat?

— Omdat ik u dan een cliënt bezorg, zoals u er waarschijnlijk nog nooit een gehad heeft. U zult de verdediging van de Octopus op zich moeten nemen en ik kijk nu al met spanning uit naar de eerste zitting.

Er werd gelachen en grapjes gemaakt over deze tamelijk voorbarige veronderstelling.

— Nou, antwoordde Rosenberg, ik geef de Octopus niet veel kans, ondanks mijn pleidooi. Ik weet natuurlijk helemaal niet of hij juridisch gesproken de doodstraf verdient. Ik ben daar zelfs helemaal niet van overtuigd. Maar, ik zal in ieder geval mijn best doen om ook hem op zijn beurt weer te redden.

— Door dan een beetje de hoofdschuld op zijn mannen te gooien? vroeg Stein.

— Neen, daarmee zou ik mijn naam lelijk verknoeien, zei Rosenberg. U hebt gezien hoeveel waarde het heeft wanneer je op het gevoel en de eventuele wroeging van de juryleden gaat werken. Ze zien als het ware vijf lijken voor zich... ze worden bij voorbaat al achter volgd door die angst-psychose waardoor ze hun hele leven achtervolgd zullen worden indien mocht blijken, dat hun uitspraak te zwaar was. En dat maakt hun spel en hanteerbaar.

— Maar of ze dat ook voor de Octopus zullen doen betwijfel ik, meende Templar.

— Och, Sir Neville, laten we daar voorlopig nog maar niet over spreken. Op dit ogenblik is de Octopus nog een vrij man. Misschien heeft hij het hele proces wel bijgewoond en gelachen om de wijze waarop ik hem beschuldigde. Probeert u hem eerst maar levend te pakken te krijgen. Houdt u me maar zo af en toe eens op de hoogte van uw vorderingen. Dan kunnen we later wel verder zien. U kunt slechts van mij verlangen, dat ik nu reeds voorbereidingen ga treffen voor een proces, dat misschien nooit gevoerd zal worden.

— Ik geef u de verzekering, dat u binnen een maand als zijn verdediger tegenover de Octopus staat, Mr. Rosenberg, hield Templar vol. En misschien nog wel eerder zelfs....

Waarin John Templar de hoorn van de telefoon mee onder de dekens neemt en Charles een alles-behalve mannelijk voorkomen heeft, terwijl Martha zich ook niet erg lekker voelt.

De volgende ochtend — na het fuifje bij Mr. Stein, dat tot vroeg in de ochtend had geduurd — werd John Templar plotseling met een ruk uit zijn diepe slaap wakker door een luid en aanhoudend gerinkel van de telefoon op het nachtkastje. Slaperig en met gesloten ogen stak hij zijn hand uit, greep de hoorn, die hij mee onder de dekens trok en sliep dan weer in.

Maar het geschetter in de hoorn hield hem wakker. Hij hoorde een krakend spreken en met veel moeite bracht hij de hoorn tegen zijn oor en vroeg met een langgerekte geeuw:

— Ja, hallo....

— Sir Neville, hier is een dame voor u. Zij wenst u te spreken.

Hij herkende de stem van de chef de réception en vroeg zich onwillekeurig af welke vrouw hem op dit uur zou kunnen wekken om hem te spreken.

— Hoe heet die dame? geeuwde hij.

— Haar naam is Martha Daring. Kan ik haar naar boven sturen of wenst u haar in de hall te ontvangen?

— Ik kom wel naar beneden, zei Templar geërgerd. Over een kwartiertje ben ik er.

Hij legde de hoorn weer op de haak, sloeg de dekens met één slag weg en sprong het bed uit. Voor het geopende venster bleef hij een ogenblik staan om zich uit te rekken. Hij knoopte zijn pyamajasje los en liet de warme zonnestralen zijn behaarde borst strelen.

Dan liep hij op een holletje naar de badkamer om een douche te nemen en zich te scheren.

Precies dertien minuten later stapte hij in de hall uit de lift. Een chausseur schoot met de snelheid van een eekhoorn op hem toe, nam beleefd zijn rode pet af en zei:

— De dame wacht op u bij de telefooncelen, Sir Neville.

— Dank je, boy, zei Templar en stevende in de aangeduide richting.

In een diepe fauteuil ontwaarde hij een jonge, niet onknappe vrouw van omstreeks dertig jaar. Ze was eenvoudig, doch met smaak

gekleed en beschikte over correcte manieren.

Templar maakte een lichte buiging en vroeg, vlak voor haar staan blijvend:

— Miss Daring?

— Ja, dat ben ik.

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle. U wilt mij spreken?

Ze knikte en scheen te wachten tot hij ging zitten. Hij trok een fauteuil naast de hare, offerde haar een cigaret, die ze weigerde, en vouwde de benen over elkaar.

— Sir Neville, zei ze op gedempte toon, ik ben naar u toegekomen, omdat u mij misschien zult kunnen helpen. Ik ben bang en houd die angst niet langer uit.

— Waarvoor bent u bang? vroeg hij.

— Ik zal u alles vertellen, Sir Neville. Uit de kranten heb ik vernomen, dat u de man geweest bent, door wiens toedoen de bende van de Octopus werd opgerold. Ik was bevriend met één van de leden van die bende... Sam... hij stierf door een hartkwaal, nadat u hem over de vensterbank langs uw raam had achtervolgd en hij omlaag stortte... Sam was mijn vriend, zei ze, ik kende hem al negen jaar en toen de Octopus hem en anderen uit Amerika mee naar Australië nam, nam Sam me mee. Nu is Sam dood en sta ik hier heel alleen in een vreemd land zonder inkomsten. O, denk niet, dat ik om geld kom vragen. Ik heb nog wat en kan de eerste weken nog wel leven. Maar dat is niet de reden van mijn komst. Ik kan gaan werken, ik ben kapster van beroep en kan overal mijn geld verdienen. Maar gisteren, vlak na het einde van het proces, werd ik in mijn pension opgebeld. Het was de Octopus....

— Heeft de Octopus u opgebeld? vroeg Templar plotseling één en al belangstelling.

— Ja, hij zei tenminste dat hij de man was, die onder deze naam bekendheid had verworven. Hij herinnerde me er aan, dat ik een vriendin was geweest van Sam en dat ik door zijn toedoen naar Australië had kunnen komen om er een goed leventje te leiden. Hij — de Octopus — had de overtocht voor mij betaald, en thans eiste hij zijn rechten. Hij eiste, dat ik mij met hem in verbinding zou stellen teneinde voor hem te werken. Hij gaf me de verzekering, dat ik veel geld zou verdienen en dat het mij aan niets zou ontbreken. Ik durfde niet weigeren, Sir Neville, ik durfde niet, omdat hij me dreigde met de politie.

— Hoezo?

— Hij zei me, dat als ik weigerde, hij de politie op de hoogte zou stellen, van het feit, dat ik Sam's vriendin was geweest, en dat ik jaren achtereen had geprofiteerd van Sam's diefstallen en roofovervallen. Ik was doodzenuwachtig en durfde niet weigeren, Sir Neville. Kunt u dat begrijpen. Daarom stemde ik toe en hij maakte een afspraak voor me.

— U hebt dus een ontmoeting met hem? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Ja, morgenavond, ging ze voort.

— Waar zou u hem ontmoeten? vroeg Templar. U kent hem toch niet?

— Ik heb hem nog nooit gezien, antwoordde ze. Maar van Sam heb ik wel gehoord dat hij zich alleen maar in een vermomming aan de jongens toonde. Hij zei me,, dat ik morgenavond om acht uur met een huurauto de grote weg naar Dubbo moest oprijden. Hij bedoelde de weg, die dwars door de Blauwe Bergen voert. Ik moest maar blijven doorrijden. Onderweg zou hij me wel ergens laten stoppen.

— En wat doet u nu? vroeg Templar.

— Daarom ben ik juist naar u toegekomen, Sir Neville. Ik wilde u vragen wat ik doen moet. Ik durf niet weigeren uit angst, dat hij me bij de politie aangeeft. En ik voel er ook niets voor om voor hem te gaan werken. Ondanks het feit, dat ik negen jaar met Sam gegaan heb en dat Sam een gangster was, kan ik van mezelf zeggen, dat ik nog nooit iets gedaan heb, dat niet in de haak was. Nooit heb ik persoonlijk last gehad met de politie en ik zou dat ook in de toekomst niet willen. U moet me helpen Sir Neville, u moet zeggen wat ik doen moet.

— Dat is niet zo gemakkelijk, miss Daring, antwoordde de gentleman-avonturier. Eerlijk gezegd komt deze onverwachte complicatie mooi in het kader van mijn plannen te pas. Zoals u weet heb ik sedert het opduiken van de Octopus geprobeerd jacht op hem te maken. Ik moest enkele tegenslagen incasseren, maar wacht nu reeds geruime tijd op een levensteken van hem. Ik ben werkelijk blij, miss Daring, dat u zo vooruitstrevend geweest bent om regelrecht naar mij toe te komen. Alleen bestaat natuurlijk de mogelijkheid, dat de Octopus u heeft laten volgen, en dat hij op dit ogenblik reeds weet, dat u uit de school geklapt hebt en zich met mij in verbinding hebt gesteld.

— Neen, daar hoeft u niet bang voor te zijn, Sir Neville, antwoordde Martha Daring. Gedurende mijn negenjarige vriendschap met

Sam heb ik zo wel het één en ander geleerd en toen ik mijn pension verliet, heb ik alle voorzorgsmaatregelen genomen om niet gevolgd te kunnen worden. Neen, niemand heeft mij hier zien binnegaan.

— Wel, als u daar zeker van bent is het prachtig. Want ik zou niet graag zien, dat u moeilijkheden zou krijgen doordat u zich met mij in verbinding hebt gesteld.

— Maar denkt u dat de politie mij zou arresteren indien ze wisten, dat ik met Sam zo lang bevriend ben geweest?

— Dat geloof ik helemaal niet, luidde zijn antwoord. De politie hier heeft er niets mee te maken wat Sam in de Verenigde Staten heeft uitgespookt. Bovendien hebt u zelf beweerd, nooit iets gedaan te hebben wat niet in de haak was. Behalve natuurlijk, dat u waarschijnlijk in ruime mate geprofiteerd hebt van het geld, dat de diefstallen en roofovervallen Sam opleverden. Neen, daarom hoeft u zich niet ongerust te maken. En mocht de politie toch nog aanleiding vinden om u ergens voor te straffen, dan geloof ik dat zij die straf zal laten vallen omdat u zich bereid hebt getoond om mede te werken aan de arrestatie van de Octopus. Maakt u zich daarover dus geen zorgen. Ik heb lang genoeg met de politie samengewerkt om te weten, dat haar verleende diensten heus niet onbeloond blijven.

— Dus wat raadt u mij aan te doen, Sir Neville? vroeg het meisje.

— Luister goed, u verlaat morgenavond om precies acht uur uw woning na eerst ergens een auto gehuurd te hebben. Ik zal u volgen, doch u mag er volstrekt geen blijk van geven dat u dit weet. U rijdt de door hem opgegeven weg naar Dubbo op, dwars door de Blauwe Bergen en wacht maar totdat u van de Octopus een teken krijgt om te stoppen. Kijk helemaal niet om, let op niets behalve het verkeer en volg precies de aanwijzingen van de Octopus op.

— Maar hoe wilt u mij dan onopgemerkt volgen? vroeg ze verbaasd.

— Ik heb er nog niet over nagedacht hoe ik dit doen zal, doch het lijkt me het beste, dat ik mij in uw auto verstop.

— O, neen, doet u dat alstubleef niet, riep ze vreesachtig uit. Stel u voor, dat iemand van zijn bende mij laat stoppen en in de wagen kijkt. Dan merken ze meteen, dat ik doorgeslagen heb en zal er wat voor me opzitten. Ze zullen in staat zijn me te vermoorden.

— Maar hoe wilt u dan dat ik u volg? vroeg Templar, die haar bezwaren wel kon aanvoelen.

— Neemt u ook een huurauto en rijdt u eenvoudig op enige afstand achter me aan.

— Kent u de weg door de Blauwe Bergen? vroeg hij.

— Ik ben één keer met Sam naar Dubbo geweest. Hij moest daar eens iets afgeven. Het is een prachtige tocht over een afstand van ongeveer drie honderd kilometer, dwars door het hoge gebergte.

— Bedraagt de afstand naar Dubbo drie honderd kilometer? riep Templar niet gelovend uit.

— Ja, veel zal het in ieder geval niet schelen. Ik denk echter, dat ik niet zo ver zal behoeven te rijden. Volgens mij laat hij me om acht uur vertrekken en zal ik tegen een uur of elf, twaalf — als het goed donker is — aangehouden worden.

Templar riep een passerende ober aan en bestelde voor haar en zichzelf thee met koekjes, aangezien zijn maag begon te jeuken.

Terwijl zij hem serveerde sloeg hij haar aandachtig gade. Ze had een knap profiel, dat omkranst werd door een massa donkerblond haar, die golvend tot op de schouders afhing. Ze leek veel op die „front-page girls” van de Amerikaanse tijdschriften, blozende, beschaafde gezichtjes met kersrode lippen en een zachte, glanzende uitdrukking in de ogen, die je van alle zijden aankeken.

— Vertelt u mij eens, zei hij plotseling, kent u een meisje, dat Ann Mathews heet?

— Ann Mathews? vroeg ze, langzaam met het hoofd schuddend. Neen, ik heb die naam nooit gehoord? Hoezo?

— Sam kende haar anders heel goed, verklaarde hij. Ann Mathews was een soort van spionne, die eveneens in dienst stond van de Octopus. Ze kende van de hele bende alleen maar Sam, met wie zij nauw samenwerkte. Zij verschaftte hem alle mogelijke inlichtingen. Daarom had ze bijvoorbeeld vriendschap gesloten met de procuratiehouder van Holbein, Stein & Sons Ltd. Op die manier verkreeg ze allerlei inlichtingen met betrekking tot de personeelsterkten, de waarde van de aanwezige voorraad en zo voort. Deze inlichtingen gaf ze voor een paar pond door aan Sam, die ze op zijn beurt weer aan de Octopus door gaf. Kort voordat de bende kon worden opgerold betrapte ik haar met Sam in de Ascot Club, waar ze samen aan de bar zaten.

's Avonds bezocht ik haar bij haar vriend thuis en ontmaskerde haar in zijn bijzijn. Ze toonde berouw en besloot haar leven te verbeteren en mij te helpen. Ze gaf me dan ook werkelijk enkele inlichtingen, niet veel, maar voldoende om de arrestatie van de bende te bespoedigen. Ik dacht, dat u haar misschien kende.

— Neen, ik wist helemaal niet van haar bestaan af, antwoordde ze. Sam sprak trouwens nooit veel over zijn werk en helemaal niet wanneer er vrouwen in het spel waren. Hij was over het algemeen nogal erg gesloten. En ik vroeg nooit iets. Daarom bleven we ook de beste vrienden. Kreeg u dan soms de indruk, dat zij een verhouding had met Sam?

— Neen, helemaal niet. Tenzij ik me sterk vergis. Maar ik geloof niet, dat Sam er de man naar was om zich met ieder willekeurig wicht af te geven. Hij gebruikte het meisje voor zijn werk en daarmee was alles gezegd. Neen, ik geloof niet, dat er iets anders tussen hen heeft bestaan.

— Ik zal u niet langer ophouden, Sir Neville, zei ze opstaand. Ik geloof wel, dat we alles besproken hebben wat belangrijk is voor ons welslagen. U volgt mij dus vanaf morgenavond acht uur. Laat u mij vooral niet in de steek, Sir Neville, ik smeeik het u... help me... Mijn adres is Tasmanstreet 14.

Hij beloofde het haar, gaf haar de hand en dan verdween ze door de grote draaideur naar buiten.

In gedachten liep Templar de trappen op naar de tweede etage waar zijn appartementen lagen en niet voordat hij de grote salon binnenkwam, waar Charles het hoogste lied uitgalmde, ontwaakte hij uit zijn overpeinzingen.

— Wat ben jij vroeg, stelde Charles vast. En al gekleed en geschoren. Nou, nou, je bent heel wat van plan.

— Neem me niet kwalijk, Charley, maar het is kwart voor elf.

— Nou, wat wil je daarmee zeggen? Wil je er rekenschap van geven, dat we pas om half zes naar bed gingen. De vrouwen zul je wel niet voor cocktail-tijd zien, denk ik. Je mag nog blij zijn, dat ik er al uit ben. Waar kom je eigenlijk vandaan?

Templar vertelde zijn vriend welke ontmoeting hem zo vroeg had doen ontwaken en wat de reden was geweest van de komst van Martha Daring.

— Je ziet dus, dat zich na het proces nog steeds nieuwe verrassingen voordoen, stelde

Charles vast, die belangstellend had toegehoord naar het relaas van de avonturier. Straks blijkt misschien nog, dat de Octopus een vrouw is, en misschien nog wel die Martha Daring.

— Neen, dat is absoluut uitgesloten, Charley, zei Templar. Ik heb de Octopus slechts éénmaal ontmoet en nog wel in zijn bekende vermomming met zwarte ringbaard, snor en zonnebril, maar voor mij staat het vast, dat het een man was en geen vrouw. Bovendien heeft hij me zo'n geweldige klap gegeven, vlak voordat jij me vond, dat het onmogelijk een vrouw geweest kan zijn. En zijn stem schakelt iedere twijfel daaromtrent volkomen uit. Neen, de Octopus is een man en Martha Daring was niets anders dan de vriendin van Sam. Volgens mij staat het vast, dat zij nooit iets te maken heeft gehad met de bende.

De telefoon rinkelde en Charles nam de hoorn op. Na even geluisterd te hebben gaf hij de hoorn aan zijn vriend en zei:

— Voor jou John, een dame.

Templar nam de hoorn over, plaatste hem tegen zijn oor en zei:

— Ja, hallo?

— Spreek ik met Sir Neville? vroeg een diepe vrouwenstem, die Templar eerder gehoord had, doch niet onmiddellijk kon identificeren.

— Ja, daar spreekt u mee. Met wie heb ik het genoeg?

— U spreekt met Stella Morris, de vriendin van Mr. Rosenberg. Ik wilde eens vragen of u zich gisteravond geamuseerd hebt.

— O, dat vind ik heel prettig, miss Morris, antwoordde Templar, zijn vriend een knipoogje gevend. Ja, ik heb mij buitengewoon goed geamuseerd, mijn vrienden trouwens ook. En u?

— Ja, het ging wel, antwoordde ze. Freddy had het anders maar weer ontzettend druk over zijn proces. Hij heeft er toch minstens drie uur lang aan één stuk over gesproken. Het begon me tenslotte de keel uit te hangen. Wilt u wel geloven, dat ik niets meer kan horen over welk proces dan ook? Ik ben er beu van. Als u eens wist hoe ik eindelijk eens naar een prettige vakantie verlang. Maar, natuurlijk, Freddy heeft geen tijd, denkt alleen maar aan processen tegen grote misdadigers. Ik ben werkelijk zo moedeloos. . . .

— Maar, miss Morris, lachte Templar, laten we dan vanmiddag samen gaan lunchen.

— O, meent u dat? riep de jonge vrouw enthousiast uit.

— Ja, zeker, meen ik dat. Dan zal ik tevens proberen uw moedeloosheid te onderdrukken en u weer nieuwe levenslust te geven. Zullen we zeggen, dat ik u vanmiddag om twaalf uur zie. . . .

— Ja, zegt u maar waar, Sir Neville?

— Nu, laten we zeggen in het Hongaarse restaurant „Paprika”. Kent u dat, of houdt u niet van Hongaars eten?

— O, ik vind alles heerlijk, Sir Neville, zuchtte ze. Afsproken, om twaalf uur in „Paprika”. Tot straks dan, Sir Neville.

— Tot straks, miss Morris.

Hij legde de hoorn terug en keek vragend naar Charles, die niet had opgehouden gekke gezichten te trekken.

— Wat bedoel je? vroeg de avonturier.

— Och, dat arme weeuwte, spotte Charley, is zo moedeloos? Ja, ik kon het gisteravond echt aan haar merken. Het arme schaap. En nu ga jij haar met paprika en tokayer nieuwe levenslust geven, hè? Dat zal Maryse leuk vinden, als ze het hoort.

— Maryse hoeft dat niet te horen, Charley, als jij tenminste je kiezen op elkaar kunt houden. Bovendien is mijn rendez-vous met Stella Morris zuiver en alleen „ex officio” — ambts-halve.

— O, wat heb jij dan een prettig ambt, Johnny. Hoe krijg je zo'n baan?

— Ik begrijp niet waar jij je druk over maakt, riep John Templar uit. Je kent me toch lang genoeg om te weten, dat ik geen vrouwenjager ben. . . .

— Maar je begint wel aardig die aspiraties te krijgen, vond Charles. Ik heb je eens gekend als een man, die een vrouw nog met geen blik verwaardigde. Inmiddels ben je gek op Maryse geworden en thans is zij je intiemste vriendin en ga je lunchen met de mooie Stella Morris, die levensmoe is omdat haar minnaar over niets anders spreekt dan processen. Ik ben er van overtuigd, dat ver na ons nog eens een geschiedschrijver een oeuvre zal publiceren, dat de verheven titel zal dragen van „Het Geheime en Intieme Liefdesleven van de Grote Gentleman-Avonturier”.

Charles kon nog net op tijd zijn hoofd bukken anders was dit waarschijnlijk door een koperen asbak van de romp gesleurd. Het ding kwam nu met een kletterende slag op de grond terecht, waar het bleef liggen als een stille getuige van John's voorgewende woede.

Hij lachte er zelf om toen hij het verschrikte gezicht van zijn vriend zag.

— Ik begrijp best, zei Charles, dat je niet meer tegen een moord op ziet nu je zo goed bevriend bent met de beste advocaat van Australië, maar ik houd niet van mannen, die hun beste vrienden vermoorden. A propos, zou je geen trek hebben in een goede droge sherry? Ik heb hier een bijzonder goed merk.

Charles ontkurkte de fles en de beide mannen genoten op dit vroege ochtenduur van een glas sherry, die aan hun gehemelten bleef plakken.

— Is het eigenlijk niet gek, dat je nu reeds om elf uur al weer aan het drinken bent terwijl je pas om vijf uur vanochtend opgehouden hebt, merkte Templar op.

Charles haalde de schouders op.

— Och, waarom, ik zeg altijd maar: de hond, die je gebeten heeft, moet je weer genezen ook.

— Dus jij had gisteren een klein stukje in je kraag? vroeg Templar. Daar heb ik niet eens iets van gemerkt.

— Dat komt omdat je het te druk had met Stella Morris.

Templar keek zijn vriend pseudo-woedend aan en zei:

— Wil je er rekening mee houden, dat de volgende asbak wel doel treft, Charley?

Dat zou jammer zijn voor die asbak, vond Charles; een nieuw glas inschenken?

— Neen, neen, dank je wel, ouwe jongen, weerhield Templar zijn vriend toen deze zijn glas ook weer wilde vullen. Ik wil niet in een vrolijke stemming naar de lunch gaan, temeer daar die tokayer daar ook al tamelijk kop-pig is.

— Ja, natuurlijk, als je bij Stella bent verkeer je liever in een melancholische stemming, hè. Dan kijkt ze je vanonder die lange oogwimpers smachtend aan en voel je je als een sneeuwpop, die plotseling op de evenaar geplaatst wordt.

— Misschien, luidde het raadselachtige antwoord. Hoe het ook zij, je zegt maar tegen Maryse, dat ik een afspraak heb gemaakt met Stella Morris in verband met de Octopus-zaak. Je hoeft niet te zeggen, dat ze mij opgebeld heeft, hoor.

— Komt in orde, hoor. Ik zal wel meeliegen. Waarom sprak je eigenlijk in „Paprika” af? Was je daar een tijdje geleden ook niet met die Ann Mathews, dat vriendinnetje van de procuratiehouder van Holbein etc.?

— Och, ik weet niet waarom ik dat deed. In ieder geval zonder bijbedoelingen. Het was het eerste wat me te binnen schoot. Kom, Charley, neem een douche, dan zie je er weer wat mannelijker uit. Ik ga weg. Tot straks.

— Cheerio, antwoordde de jongeman en verdween in zijn slaapkamer, waar Ophelia nog lag te dromen van bloeiende viooltjes in de wei...

Toen Martha Daring het Victoria Hotel verliet nam zij een taxi, waarmede zij zich naar haar pension liet rijden. Ze kleepte zich snel om in een eenvoudig rokje en een wollen truitje en verliet dan weer haar woning. In een zijstraat ging ze een garage binnen, stapte in één der auto's — een kleine Austin — en reed naar buiten. In snelle vaart verliet ze de stad, sloeg de weg naar Dubbo in en liet de wagen tegen de snel stijgende rug van de Blauwe Bergen klimmen.

Na ongeveer een uur gereden te hebben sloeg ze een smal rotsweggetje in en stopte even later voor een eenvoudig houten huis, dat bijna geheel schuil ging onder zware, hoge bomen met een diep afhangend bladerendak.

Ze dribbelde met vlugge pasjes door het voortuintje, belde aan en nadat haar open-gedaan was ging ze naar binnen.

— Is de baas er, Jim? vroeg ze de man, die haar binnengelaten had.

— Ga maar naar de achterkamer, zei de man, ik zal hem laten weten, dat je er bent.

Ze ging het aangeduide vertrek binnen, nam plaats op een canapé en wachtte op de komst van de Octopus. Ongeveer tien minuten moest ze wachten. Toen werd de deur geopend en trad de Octopus binnen, gekleed in een zwarte, lange jas, zwarte slappe vilthoed, zwarte ringbaard met snor en donkere zonnebril. Zijn handen gingen schuil in een paar zwart stoffen handschoenen.

— Je bent vlug terug, Martha, zei de Octopus, terwijl hij in het midden van de kamer achter een laag tafeltje bleef staan. Heb je iets bereikt?

— Hij gelooft me volkomen, antwoordde Martha Daring. Ik heb hem gezegd, dat ik Sams' vriendin geweest ben en dat u nu beslag op mij wenst te leggen, hetgeen mij niet zou zinnen. Daarom kwam ik naar hem toe om mij te helpen.

— En wat heeft hij besloten te doen?

— Hij wilde zich in mijn wagen verstoppen morgenavond, maar ik heb hem die gedachte uit zijn hoofd weten te praten. Nu zal hij mij in een huurauto volgen vanaf het ogenblik, dat ik mijn pension zal verlaten. Dus om acht uur.

— Je komt dan regelrecht hierheen, niet? Onderweg zal Jim staan, die je zogenaamd aanwijzingen geeft hoe je dit huis kunt vinden. Zodra hij het rotsweggetje is ingeslagen rekenen wij wel met hem af. Heb je verder nog iets van hem weten los te krijgen?

— Alleen dat hij het vaste voornemen heeft met u af te rekenen. En hij is er bovendien heel zeker van dat hem dat zal gelukken.

— Die zekerheid kan hij behouden, antwoordde de Octopus, terwijl zijn ogen achter de donkere bril vrolijk schitterden. We zullen zien wie ditmaal het pleit wint. Dat was dus alles?

— O, neen, ik heb nog iets heel belangrijks vernomen, ging ze snel voort.

— En dat is?

— Dat Ann Mathwes doorgeslagen heeft.

— Ann Mathews? Dat kind waarvan Sam al de inlichtingen kreeg? Hoe weet je dat?

— Sir Neville ontdekte haar een keer in gezelschap van Sam in de Ascot Club, waar ze gezamenlijk aan de bar zaten. Toen heeft hij waarschijnlijk Sam laten volgen, want kort daarop die avond kwam Sam in de Pariwi Road thuis. Dezelfde avond heeft Sir Neville een bezoek gebracht aan de woning van die Willmer, die procuratiehouder van het juweliersbedrijf is, waar hij Ann aantrof. Hij heeft haar daar in het bijzijn van haar minnaar ontmaskerd. Ze heeft zogenaamd spijt getoond en enkele dingen verteld aan Sir Neville, waardoor deze de bende sneller kon ontmaskeren dan anders het geval geweest zou zijn.

— Goed, dat ik dat weet, Martha. Ik zal met haar afrekenen voor ze verdere stomiteiten begaat. Laat dat maar aan mij over. Ik zal er Jim wel achter aansturen. Zorg jij maar, dat Sir Neville zonder achterdocht te krijgen, deze kant opkomt. Wij zorgen dan wel voor de rest. Er zit een aardig extraatje voor je aan als we slagen. Zodra hij van de baan is kunnen wij onze nieuwe plannen gaan uitwerken. Ga nu maar terug naar de stad. Ik verwacht je morgen tegen een uur of tien hier. Tot ziens....

Hij keerde zich om en was binnen een seconde verdwenen. Even later verliet ook Mar-

tha de achterkamer, liet zich door Jim naar buiten geleiden en stapte in haar auto die voor de ingang van de tuin geparkeerd stond. En toch voelde ze zich niet meer zo lekker als een paar uur geleden. Ze had een knagend gevoel in haar binnenste. Iets zei haar, dat ze een lage en ingemene rol speelde tegenover de sympathieke figuur van Sir Neville. Want het was een feit, dat zij de man vanaf het eerste ogenblik, dat ze hem gezien had, sympathiek gevonden had. De wijze waarop hij sprak, die vertrouwelijke blik in zijn grijze ogen, zijn woordkeus, kortom zijn hele persoonlijkheid hadden haar geïmponeerd. En deze man nu, die een onbetwistbare indruk op haar had gemaakt, zou ze nu morgen willens en wetens de dood in moeten drijven. Door haar toedoen zou hij vermoord worden, zou ze nooit die beminnelijke glimlach meer zien, noch die warme blik uit zijn ogen....

Hoe meer ze er onder het rijden over nadsacht, des te vervelender voelde ze zich. Hield ze er niet een lage moraal op na door voor een paar bankbiljetten aan iemands dood mede te werken?

Het hele avontuur, waarop ze zich in de aanvang zo verheugd had, stuitte haar plotse-ling fel tegen de borst. En herhaaldelijk begon ze aan zichzelf te twijfelen. Ze nam zelfs heel even het besluit om met de Octopus te breken en Sir Neville te waarschuwen voor de val, die zij voor hem had uitgezet. Maar onmiddellijk kwam ze weer op dit besluit terug, bang voor de wraak van de Octopus, bevreesd het haar in het vooruitzicht gestelde extraatje te verspelen.

En in deze stemming van vertwijfeling reed ze stadwaarts....

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben
wij nog een beperkt aantal
oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaf van
de door U gewenste nummers en wij
zenden U het verlangde franco thuis!

Waarin een Hongaar zijn viool laat huilen en in een warenhuis een ongewoon voorval plaatsvindt, dat nogal enige opschudding teweegbrengt.

De directie van het juweliersbedrijf Holbein, Stein & Sons Ltd., de heren Holbein en Stein, ontvingen met de middagpost een aardig briefje, dat ondertekend was door de Octopus. Het was op zeer vriendelijke wijze geredigeerd en luidde als volgt:

„Geachte Heren Holbein en Stein,

„Langs deze weg is het mij een behoefte „om uitdrukking te geven aan mijn vreugde over het verheugende feit, dat uw gehele voorraad juwelen, welke kortelings „door mijn medewerkers werden ontvreemd, weer in uw rechtmatig bezit zijn „gekomen. Uw satisfactie over dit feit kan „door mij volkomen worden gebillijkt en „ik hoop van harte, dat het mij een tweede „maal niet zal gelukken om uw juwelen „te laten verwijderen.

„Want, zoals u misschien zult kunnen „begrijpen, het ligt vast in mijn voornemen „om andermaal een bezoek aan uw florende zaak te brengen en opnieuw wat „klein goed” mee te nemen.

„U zult mij deze daad wellicht wel bij „voorbaat willen vergeven, aangezien ik „genoopt ben mij tot dergelijke daden te „beperken, daar ik op geen andere wijze „op bevredigende wijze in mijn onderhoud „kan voorzien. Bovendien verschaft ik „werk aan verscheidene veelbelovende „gangsters, die daardoor niet ten koste van „de gemeenschap komen.

„Met u welnemen verblijf ik met gevoelens van verschuldigde hoogachting,
„OCTOPUS”

Het behoeft vanzelfsprekend geen betoog, dat zowel de heer Holbein als diens compagnon, de heer Stein, nogal ontzet waren over dit schrijven, dat iedere twijfel uitsloot.

— Ja, het lijkt mij het beste, dat we Sir Neville Carlisle van dit briefje op de hoogte stellen, zei Holbein met een diepe zucht. De Voorzienigheid geve, dat we niet voor een tweede maal leeggeroofd worden. Ik ben de schrik van de laatste keer nog niet kwijt. Iedere keer als de winkel deur opengaat krijg ik kippenvel.

— Je wordt wat oud, kerel, zei Stein, een sigaar opstekend. Dacht je nu werkelijk, dat het hem voor een tweede maal zou gelukken de hele winkel leeg te halen? Neen, daar ben ik nu niet meer bang voor. Hij wil ons ten prooi doen geraken aan een angst-psychose in de hoop dat we hem een behoorlijk bedrag zullen bieden indien hij ons met rust laat.

— Ja, zeg, zouden we dat niet kunnen doen? riep Holbein uit.

— Wat?

— Wel, hem afkopen? Laten we zeggen voor een.... eh.... duizend pond zal hij misschien bereid zijn onze zaak in het vervolg met rust te laten.

— Dank je feestelijk, wees Stein het voorstel van zijn compagnon af, dacht je dat ik zo maar duizend pond aan zo'n gangster zou betalen? Ik laat me nog liever hangen dan dat ik zoiets zou doen. Dacht je nu werkelijk, dat ik bang was voor die vent? Pfff, ik lach om hem en om zijn zoete briefje er bij. Neen, weet je wat we doen zullen? Ik bel Sir Neville even op en lees hem het briefje voor, vervolgens stuur ik het naar de Hoofdcmissaris van Politie en verzoek om een permanente bewaking van een aantal in burger geklede agenten, die zich de hele dag voor onze winkel op zullen moeten houden. Mochten ze dan onverhoeds toch komen dan trappen ze er lelijk in.

— Vertel dat dan maar niet aan Willmer, vond Holbein, want verbeeld je, dat hij het weer aan die vriendin van hem doorvertelt.

— Die verhouding is toch uit. Ik heb lang met hem gesproken en geëist dat hij iedere omgang met dat meisje moest staken, wilde hij niet zijn betrekking bij ons verspelen. Wij kunnen niet dulden, dat leden van ons personeel verkering of omgang hebben met spionnen van bendeleiders, die het op onze zaak hebben gemunt. Daarop heeft hij het onmiddellijk uitgemaakt, wat voor de jongen zelf ook veel beter is.

— Maar toch behoef je het hem niet te vertellen, hield Holbein vol.

— O, neen, maak je maar niet ongerust, ik zal het hem niet vertellen. Tenslotte was jij het, die hem de vorige keer van Sir Neville's plannen op de hoogte stelde en niet ik.

— Goed, goed, dat is zo; ik heb dat al honderd keer toegegeven, maar een ezel stoot zich geen tweemaal aan dezelfde steen.

— Daar heb je gelijk in, antwoordde Stein, maar jij bent nu eenmaal geen ezel. Kom, het

is half één, ik ga naar de diamantbeurs. Tot vanmiddag.

Hij verliet het privé-kantoor van zijn compagnon en verdween, een geschokte Mr. Holbein achterlatend. . . .

* * *

Om twaalf uur precies zat John Templar in de „Paprika“ te wachten op de komst van Stella Morris en precies drie minuten later trad ze binnen, stralend als een roos, die in volle bloei staat en met een brede glimlach om haar verleidelijke mond, hiermede twee rijen parelwitte tanden tonend De begroeting was allerhartelijkst en het was het meisje aan te zien, dat zij dolblij was om even van die vervelende sleur van het advocatenleven te kunnen onttrekken. Een uurtje in gezelschap van een cosmopoliet, zoals Templar zich onbetwist mocht noemen, zou haar goed doen en dankbaar accepteerde ze een cigaret uit zijn gouden koker, een geschenk van de Firma Holbein, Stein & Sons Ltd.

— Als u maar niet over dat Octopus-proces begint te praten, waarschuwde ze hem reeds bij voorbaat.

— Neen, neen, weest u daar maar niet bang voor. Ik voel zelf ook veel meer voor een verkwikkender onderwerp. Waar zullen we het over hebben?

— Och, we komen vanzelf wel op een of ander onderwerp terecht. Ik vind het al lang prettig eindelijk eens met iemand samen te zijn, die niet over zijn eigen werk praat. Je hebt nu eenmaal van die types, die altijd maar hun eigen stem wensen te horen en nooit een ander gelegenheid geven hun mening te uiten.

— Hebt u soms een beetje ruzie gehad met Mr. Rosenberg? vroeg Templar met een schalkse blik in zijn grijze ogen.

— O, neen, helemaal niet. Fred is vandaag op reis naar Melbourne en komt over twee dagen eerst weer terug. Bovendien hebben wij nooit ruzie. En dat is nu juist dat zenuwslopende in onze verhouding. Soms wilde ik maar dat hij eens ruzie zou maken. Dat ik de hele boel kort en klein kon slaan, maar Fred is altijd even correct en vriendelijk. Nooit kan ik eens iets zeggen, dat zijn gemoed in opstand brengt. Hij is de zachtheid zelve.

De ober serveerde een uitstekende Hongaarse lunch met de beste tokayer, die ooit in Hon-

garije werd gemaakt. De slepende, melancholische muziek drong zachtjes tot hun tafeltje door en zo nu en dan kwam de violist bescheiden naast hun staan en liet zijn instrument op gevoelige wijze huilen, zo zelfs, dat Templar er week van dreigde te worden. Hij hield dan zijn viool ter hoogte van Stella's oor en streek met groot gevoel de strijkstok over de snaren. . . .

— Vindt u die muziek niet heerlijk? vroeg ze als de violist zijn spel weer bij een ander tafeltje ten gehore gaf. Het maakt je zo zacht als was, je voelt je verdrietig en toch vind je het leven schitterend. Nooit zou die viool moeten zwijgen, altijd maar doorzingen en huilen tot je zelf in tranen uit zou barsten.

Templar knikte en begreep haar gemoedstoestand. Zij was een jonge vrouw, die al haar illusies van het leven plotseling door één grote desillusie de bodem in zag geslagen. Ze was bevangen door de vrees, dat zij nooit de ware schoonheid van het werkelijke leven meer zou proeven en genoodzaakt zou zijn haar hele verdere leven te blijven slijten aan de zijde van een beroemd advocaat, voor wie alleen maar de balie telde. . . .

— Bent u wel eens in Hongarije geweest? vroeg ze plotseling.

— Ja, verscheidene malen. Het is een prachtig land, waar je bevangen wordt door die beklemmende greep van de poestamuziek, het zigeunerleven, de Donau-pracht. . . Hongarije is een mooi land en Boedapest een betoverende stad. . . .

Ze aten zijgend verder, maar plotseling verstrakte Templar's gezicht. Hij keek in de richting van een tafeltje, dat vlak bij het orkest stond en dat ingenomen was door twee personen. Een jong meisje en een oudere man. Zij was niemand anders dan Ann Mathews, de gewezen vriendin van Mr. Willmer, procuratiehouder bij Holbein, Stein & Sons Ltd. Hem kende Templar niet. En vanaf dit ogenblik kon Stella Morris hem niet meer boelen. Onophoudelijk werden zijn blikken in de richting van het jonge meisje getrokken en hij trachtte uit de bewegingen van haar lippen zelfs het gesprek te kunnen volgen, hetgeen hem echter niet mocht gelukken.

De lunch liep ten einde en Templar bestelde een nieuwe fles tokayer, offereerde Stella Morris een cigaret en probeerde de draad van het gesprek weer op te nemen. Maar de animo was verdwenen. En zij scheen dit te merken.

— Ik moet vanmiddag naar de kapper, zei ze. Ik heb een afspraak gemaakt voor half twee. Hoe laat is het?

— Het is kwart over één, antwoordde hij. Zullen we gaan, dan breng ik u er heen.

— Och, neen, doet u geen moeite, Sir Nevill. Blijft u gerust wat van die heerlijke muziek genieten. Als ik die afspraak niet had bleef ik ook.

— Zoals u wilt, antwoordde hij opstaand om haar tot de deur te begeleiden. Hij nam afscheid met een vluchtige handdruk en keerde dan onmiddellijk weer naar zijn tafeltje terug vanwaar hij het tweetal naast het orkest bleef fixeren.

Hij riep een passerende ober aan en vroeg:

— Kent u soms die heer, die daar met dat jonge meisje naast het orkest zit? Ik heb hem eens ontmoet maar ik kan me niet meer herinneren wie het is.

De ober keek in de aangeduide richting en antwoord dan onmiddellijk:

— Maar, natuurlijk, sir, die heer is niemand minder dan Mr. Scott, William Scott, de president-directeur van de National Commercial Bank. Hij is een vaste klant in ons restaurant.

— Dank u, ober.

De man verdween en Templar liet zijn gedachten werken. William Scott, president-directeur van de National Commercial Bank in Sydney, zat in gezelschap van Ann Mathews, een knap jong meisje, die tot voor kort een spionne was geweest van de Octopus-bende. Waarom had Ann Mathews deze bankier aangeklampt? Had zij hier bepaalde bedoelingen bij of was het haar alleen maar te doen om als zijn maitresse te worden aangesteld? Templar kon dit laatste niet geloven en steeds weer kwam het denkbeeld terug, dat Ann Mathews de bende van de Octopus helemaal geen vaarwel had gezegd en alleen maar Templar ter wille was geweest om zodoende uit de handen van de politie te blijven. Hij was er zelfs van overtuigd, dat ze nog steeds voor de Octopus werkte en dat ze misschien op dit ogenblik zelfs doende was bepaalde inlichtingen van de bankier los te krijgen met betrekking tot de grootte van de kas van de bank, de verdedigings-installaties etc. Hieruit zou kunnen worden opgemaakt, dat de Octopus een overval op de National Commercial Bank voorbereidde.

Hij bleef zitten totdat het tweetal het restaurant verliet, volgde hen naar buiten en zag hoe ze voor de deur afscheid van elkaar na-

men, waarna Ann Mathews zich snel naar het warenhuis spoedde waar ze verkoopster was op de parfumerie-afdeling, terwijl Mr. Scott in zijn wagen stapte en wegreed.

Templar riep een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht de limousine van de bankdirecteur te volgen. Voor het machtige gebouw van de National Commercial Bank hield de wagen stil, Mr. Scott stapte uit en ging naar binnen.

Templar betaalde de chauffeur, bleef een minuut of vijf voor de deur heen en weer slenteren en ging dan eveneens de hoge stoep op om zich in de marmeren hall bij de portier te melden.

— Ik wilde een onderhoud hebben met Mr. Scott, zei hij. Hier is mijn kaartje.

— Hebt u een afspraak, sir? vroeg de man.

— Neen, maar u kunt Mr. Scott zeggen, dat hetgeen ik hem te vertellen heb van het allergrootste belang is.

De man nam de hoorn van het telefoon-toestel en zocht verbinding met de directiekamer. Na een kort gesprek stond de man op en zei:

— Wilt u mij maar volgen, sir?

Templar werd door de portier naar het privé-kantoor van Mr. Scott geleid en een paar seconden later stond hij voor het zwaar gebeeldhouwde eikenhouten bureau van de bankier, die hij kort geleden in de „Paprika“ voor het eerst had gezien.

— Sir Neville, wat kan ik voor u doen? vroeg de directeur, uit zijn stoel opstaand en Templar de hand reikend. Wilt u gaan zitten?

Templar nam deze uitnodiging aan, accepteerde een sigaret en blies een dun rookstraaltje naar het plafond.

— Mr. Scott, begon hij, mijn zaak geldt geenszins een financiële of zakelijke aangelegenheid, doch een zaak, waarbij uw gehele bank direct bij is betrokken. U hebt natuurlijk gehoord van de Octopus, de bendeleider, die door zijn twee roofovervallen geheel Australië in opschudding bracht.

— Ja, inderdaad, dat herinner ik mij. Vooral die overval op de Bank of New South Wales. Hoezo?

— Mr. Scott, wanener ik mij niet zeer sterk vergis staat uw bank op de nominatie om zeer binnenkort hetzelfde lot te ondergaan.

— Wat... zegt... u? riep de bankdirecteur verbaasd uit, terwijl zijn ogen zover opengingen, dat Templar er haast bang van werd. Wilt u beweren, dat de Octopus van

plan is de National Commercial Bank te overvallen?

— Precies, Mr. Scott, en ik heb redenen voldoende om aan te nemen, dat dit vermoeden op waarheid berust.

— Maar hoe weet u dat? Waarop berust dan dit vermoeden?

— Dit vermoeden, Mr. Scott, berust op een heel simpel feit, en wel, dat ik u nog geen half uur geleden in de „Paprika” in gezelschap zag zitten van een heel jong meisje.

— Ja, ja, dat klopt, maar wat wilt u daarmee zeggen? Dat was een heel aardig kind. . . eh. . . u begrijpt. . . . eh. . . .

— Mr. Scott van uw standpunt uit bezien begrijp ik alles, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen, dat ik het voor een man in uw positie nogal. . . . eh. . . . laat ik zeggen onvoorzichtig vind om zich maar met het eerste het beste jonge meisje af te geven.

— Maar, Sir Neville, ik ben toch zeker vrij in de keuze van mijn. . . . eh. . . .

— Van uw vriendin, vulde Templar aan. Natuurlijk, Mr. Scott, daar bent u volkomen vrij in en niemand zal proberen u die vrijheid te ontnemen. Maar wel moet u zich er rekenschap van geven, dat u ten volle de consequenties dient te aanvaarden, welke een dergelijke vrijheid met zich kunnen brengen.

Mr. Scott was een beetje zenuwachtig geworden en met een zijden zakdoek bette hij zijn gerimpeld voorhoofd.

— Sir Neville, u spreekt ten dele in raadselen. Zoudt u zo vriendelijk willen zijn u duidelijk uit te drukken en mij op de man af te zeggen, wat dat meisje te maken heeft met een eventuele geprojecteerde overval van de Octopus op mijn bank?

— Vanzelfsprekend, Mr. Scott, dat is precies de reden van mijn bezoek. Die jongedame, zij heet Ann Mathews, was tot voor kort een spionne van de Octopus-bende. Ik was het, die haar ontmaskerde. Zoals u zich misschien zult herinneren uit de krantenberichten was ik de man, die vanaf het eerste ogenblik jacht heeft gemaakt op de Octopus en door wiens toedoen de hele bende, met uitzondering van de leider, werd opgerold.

— Ja, ja, nu herinner ik me uw naam verscheidene malen in de kranten te hebben gelezen. Gaat u verder.

— Kortom, die juffrouw Mathews was dus een spionne van de Octopus-bende, hoewel zij de Octopus zelf nooit gezien had, zelfs niet

in zijn vermomming. Toen ik haar betraptte en haar de waarheid voor de voeten slingerde gaf ze haar daden onmiddellijk toe en bevestigde spijt. Ik wilde — gezien haar zeer jeugdige leeftijd — proberen haar te redden uit het wespennest waarin zij zich ter willen van het geld en wat borreltjes had gestoken en beloofde haar uit de handen van de politie te houden mits ze mij bepaalde inlichtingen wilde geven, die tot de ontmaskering van de hele bende konden leiden. Zij gaf mij die inlichtingen inderdaad en binnen een ogenblik zat de bende achter slot en grendel met het bekende gevolg, dat gisteren de uitspraak viel waarbij de vijf nog in leven zijnde bendeleden elk tot drie en een half jaar gevangenisstraf werden veroordeeld.

Maar toen ik haar vanmiddag in de „Paprika” zag en ik van de ober vernam, dat u de president-directeur van de National Commercial Bank was, begon ik onmiddellijk te combineren en kwam hierdoor tot de voor de hand liggende conclusie, dat zij van de Octopus opdracht had gekregen op de één of andere wijze contact met u te zoeken teneinde bepaalde inlichtingen in te winnen aangaande bepaalde toestanden met betrekking tot de liquide middelen, die de kassiers permanent onder hun berusting hebben, de alarminstallatie en zo voort. Is dat waar?

— Ik moet zeggen, dat u de spijker op de kop slaat, Sir Neville. Ze scheen erg enthousiast over het feit, dat ik, president-directeur van één van de meest vooraanstaande banken van het land, bereid was vriendschap te sluiten met een meisje, dat in een warenhuis parfum verkocht. Ze wist natuurlijk niets van het bankwezen af, maar aangezien ze intelligent is en tevens weetgierig, vertelde ik haar wat ze weten wilde. Nu zie ik in hoe dom ik geweest ben ik maak u wel mijn verontschuldiging voor mijn minder correcte opmerking van zoëven.

— Die opmerkingen was volkomen begrijpelijk, Mr. Scott, maar ik ben blij, dat u mijn woorden wenst te geloven.

— Maar wat raadt u mij nu aan te doen?

— Niets, volkomen niets. U hebt waarschijnlijk een afspraak gemaakt met miss Mathews. Gaat u er gerust heen. Niemand zal u iets doen want het gaat hun om het geld en niet om uw leven. Houdt u zich aan de afspraak met miss Mathews, vertel haar wat ze weten wil en legt u er desnoods nog een

schepje bovenop. U kunt gerust iets overdrijven. Dat zal voor de Octopus een aanleiding zijn om zo snel mogelijk toe te slaan.

— Maar de kans bestaat natuurlijk, dat het hun gelukt er met het geld vandoor te gaan, niet waar?

— Die kans bestaat theoretisch, maar praktisch niet meer. Ik zal de politie inlichten van mijn vermoedens en er voor zorgen, dat er vanaf morgen de gehele dag door agenten in burger in de bank gepost wordt, zodat die onmiddellijk kunnen optreden indien er iets mocht gebeuren.

— Wel, Sir Neville, ik ben u zeer erkentelijk voor uw bemiddeling om een catastrofe te voorkomen. U moet weten, dat onze kassiers altijd zeer veel geld bij zich hebben omdat wij de hele dag kapitale bedragen uitbetalen. Zij vroeg mij onder anderen ook of wij het konden merken wanneer het betaaldag was bij de fabrieken. Ik vertelde haar dat op zulke dagen onze kassiers de handen vol hebben, omdat Donderdags alle grote bedrijven het geld voor hun lonen komen halen. Het komt voor, dat er dan dagen zijn, dat er voor vijftig, zestig duizend pond wordt uitbetaald. U kunt nagaan wat voor een slag de Octopus zou slaan indien hij op een Donderdag op bezoek kwam.

— En dat vertelde u miss Mathews?

— Ja, ik heb er verder niet bij stilgestaan. Wie denkt er nu aan, dat zo'n argeloos en onschuldig uitziend kind van even in de twintig op een geraffineerde wijze bezig is om je uit te horen teneinde een overval op je bank te laten plegen. Daar zou toch niemand aan gedacht hebben.

— Misschien is dat wel mogelijk, Mr. Scott. Maar in ieder geval hebt u er een lering uit kunnen trekken. Vertrouw in uw positie niemand, zelfs geen kinderen van net in de twintig. Juist die zijn soms het gevaarlijkste in hun prille schoonheid en hun nauwelijks ontwikkelde lichamen.

— Ik heb met recht iets geleerd en zal proberen me normaal in haar gezelschap te gedragen.

Templar stond op en nam afscheid van de bankdirecteur, doch niet na hem verzekerd te hebben, dat hij zelf geen enkele stap bij de autoriteiten behoefde te ondernemen.

Toen verliet hij de bank.

Templar wandelde na dit bezoek op zijn gemak terug naar de binnenstad, waar zich het grote warenhuis, Bargain's Store, bevond, waar miss Mathews werkzaam was. Hij wist zelf eigenlijk niet goed waarom hij zijn schreden hierheen richtte. Wilde hij zich overtuigen of het meisje op haar vaste plaats stond of had hij behoefte haar van 'n uiterst domme handeling te weerhouden? Hij moest het antwoord op deze vraag schuldig blijven en voor hij goed en wel wist wat hij deed stapte hij het warenhuis binnen en liep regelrecht op de parfumerie-afdeling toe.

Vanuit de verte zag hij haar reeds staan, in gesprek met enkele dames, die parfum wensten te kopen. Ze gedroeg zich normaal, correct en voorkomend tegenover de klanten, en onwillekeurig vroeg Templar zich af of haar gedachten op dit ogenblik werkelijk geheel en al in beslag werden genomen door de verkoop, die zij op het punt stond af te sluiten, of dat zij dacht aan hetgeen binnenkort bij de National Commercial Bank zou gaan gebeuren? Voelde ze het biljet van tien of vijftig pond, dat haar beloning zou zijn, reeds in haar hand? Of had ze het bij voorbaat reeds aan allerlei prullaria uitgegeven.

Toen hij haar van enige afstand gadesloeg, kon hij zich er niet van weerhouden medelijden met dat kind te krijgen. Ze zag er werkelijk fris en jong uit, blakend van levenslust, verleidelijk als een ontloken bloem, die voor het plukken staat, geurend naar alle soorten parfum, die haar omgaven. Moest hij dit meisje, dit kind, proberen te redden? Zou hij zich voor een tweede maal vernederen om te trachten dat jonge mensenleven voor een fatale ondergang te behoeden?

Minutenlang stond Templar besluiteloos in haar richting te kijken. Drommen mensen trokken langs hem heen in beide richtingen, duwden hem soms bijna ondersteboven, maar hij bleef staan waar hij stond en merkte nauwelijks iets van het gekrioel om zich heen.

Toen de dames, die iets gekocht hadden, zich verwijderden, liep hij langzaam in haar richting. Ze stond achter de kassa en scheen iets op te tellen, waarbij zij alles om zich heen scheen te vergeten. Haar blikken bleven gericht op het bloc, dat voor haar lag en zonder dat zij er iets van vermoedde schreed Templar op haar toe.

Dan stond hij voor haar toonbank en bestudeerde een ogenblik haar knappe profiel,

dat — aangezien zij met het hoofd voorovergebogen stond — gedeeltelijk schuil ging achter een krans van glanzend haar.

— Juffrouw, weerklonk plotseling een stem naast hem, ziet u niet, dat u een klant hebt?

Ann Mathews schrok op uit haar werk en staarde enigszins verlegen naar de chef, die haar berispt had. De man wierp haar een strenge blik toe en draaide zich dan om ten einde in de mensenmassa te verdwijnen.

Toen eerst zag ze Templar staan, vriendelijk glimlachend en even trok er een lichte blos over haar wangen toen hun blikken elkander kruisten.

— Sir Neville, zei ze zachtjes, ik had u heus niet gezien.... neemt u mij niet kwalijk.... ik....

Haar woorden werden plotseling afgebroken. Een scherp schot had het stemmengeroezemoes afgesneden en weergalmd onder de grote, glazen overkoepeling van het gebouw. Ann's gezicht kreeg een vreemde uitdrukking, haar heldere blauwe ogen keken vreemd naar de man, die tegenover haar stond en langzaam greep ze met haar hand naar haar borst. Toen zakte het hoofd omlaag en sloeg ze met een klap voorover op de toonbank, waar ze bewegingloos bleef liggen.

Het volgende ogenblik was er een geweldige paniek in het warenhuis ontstaan. Templar realiseerde zich, dat er geschoten was en dat Ann zwaar gewond voor hem op de toonbank lag. Hij keek hulpeloos in het rond naar de dader, doch kon niemand vinden en steeds meer mensen verdrongen zich rond de toonbank van de parfumerie-afdeling. Chefs en huis-detectives drongen naar voren, vroegen wat er gebeurd was, wie er geschoten had en spraken luid door elkaar. Templar trok zich van niemand iets aan, greep de slappe hand van het meisje voor hem en voelde haar pols. Even later legde hij de hand weer terug en schudde het hoofd tegen een heer, die fluisterend vroeg of ze nog leefde.

— Neen, antwoordde hij in gepeins verzonden, ze is.... dood....

Op de rug van haar smetteloze witte jas zat een klein gaatje, dat langzaam roodkleurde....

Binnen enkele ogenblikken kwamen agenten van politie naar binnen, dreven de samengeschoolde menigte uiteen en richtten zich tot Templar, die de laatste geweest was, die haar levend gezien had. Templar vertelde precies

wat er gebeurd was, hoe de chef haar er op attent gemaakt had, dat er een klant stond, dat zij hem gevraagd had wat er van zijn dienst was en dat er toen plotseling een schot geklonken had, waarop ze voorover op de toonbank was gevallen.

Veiligheidshalve verzweeg hij, dat hij het meisje kende, en na zijn naam en adres opgegeven te hebben kon hij gaan. Weldra werd het levenloze lichaam van Ann Mathews op een met een laken overdekte brancard naar de buiten staande ambulance gebracht om naar het ziekenhuis te worden overgebracht.

Ann Mathews, het evenbeeld van een prille lente, met de schoonheid van een Sirene, en haar neigingen voor vampyr, maakte haar laatste reis, precies die reis, waarvoor Templar in zijn onderbewustzijn gevreesd had. Hij had gevoeld die middag, dat er iets met Ann mis zou gaan, hij had geweten, dat ze zijn hulp nodig had om uit de macht van de Octopus te geraken, en daarom ook hadden zijn voeten hem naar Bargain's Store gebracht, echter om er slechts getuige te zijn van het einde, dat bij haar geboorte door de Voorzienigheid reeds voor haar was weggelegd.

Diep onder de indruk liep hij over de drukke avenue terug naar zijn hotel, waar hij zich enkele ogenblikken afzonderde in zijn slaapkamer om zijn gedachten de vrije loop te laten. Korte tijd bleef hij in gedachten bij het meisje, dat haar eigen dood op haar geweten had, dat het leven van de verkeerde zijde begonnen was om terecht te komen aan de zelfkant des levens.

Toen hij het met zichzelf eens geworden was, dat hij haar toch niet had kunnen redden, en dat haar dood misschien de beste redding voor haar betekende ging hij naar de salon, waar Ophelia en Maryse de thee gebruikten. Met een vriendelijk knikje begroette hij de vrouwen, liep dan naar het telefoontoestel en belde Mr. Scott op om hem te vertellen, dat de afspraak niet doorging omdat Ann Mathews zojuist door een onbekende in het warenhuis was doodgeschoten. Toen ging hij op....

WEET U

dat een jaarabonnement van 24 nummers slechts f 7.75 kost, en dat U ieder nummer, dan franco per post ontvangt?

Waarin de ene bankdirecteur de andere een bezoek brengt en Maryse allesbehalve te spreken is over het gedrag van de gentleman-avonturier.

Mr. William Scott was nog steeds diep onder de indruk van het bericht van Ann Mathews dood. Zeker, hij hechte de volste waarde aan de woorden van Sir Neville Carlisle en geloofde graag, dat het meisje een spionne was geweest voor de Octopus-bende, maar toch kon hij haar beeld maar niet uit zijn gedachten bannen. Haar jonge, betoverende en zuivere schoonheid, die kinderlijke, vibrende lach, het diepe blauw van haar verlangende, hartstochtelijke ogen en het zachte rose van haar tere huid.

De tijding van haar dood had Mr. Scott sterk aangegrepen. Wezenloos zat hij achter zijn bureau en staarde met een wazige blik voor zich uit. Hij was er van overtuigd, dat zij in wezen niet slecht was geweest, doch dat zij door een verkeerde opvoeding, slechte vriendinnen en misschien de afgelopen oorlog op een zijspoor was geraakt en de rechte weg niet meer had kunnen terugvinden.

Op deze wijze probeerde William Scott de handelwijze van zijn minnaresje, dat hij nog slechts enkele dagen kende, goed te praten. Hij wilde haar rein en onbevlekt in zijn gedachten houden en zich er niet van bewust zijn, dat zij als een misdadigster stierf, wellicht door de hand van één van haar kameraden uit de bende.

Op deze wijze voerde William een tweegesprek met zichzelf, waarin het Alter Ago steeds het laatste woord had, toen de telefoon op zijn bureau bescheiden begon te rinkelen.

Lusteloos nam hij de hoorn van de haak en antwoordde:

— Mr. Scott hier is Hoofdinspecteur Bennett van de Criminele Recherche, die u wenst te spreken.

— Laat maar binnen, gromde de bankdirecteur, terwijl hij snel een zakspiegeltje te voorschijn haalde en er een inspecterende blik in wierp. Even trok hij zijn das recht, streek dan door het dunne haar en nam een gewichtige houding aan, welke Hoofdinspecteur Bennett onmiddellijk zou moeten imponeren.

De Hoofdinspecteur was een jonge, schrale

man van omstreeks vijf en dertig jaar. Hij had verre van een militair voorkomen en liep tot verbazing van de bankdirecteur zelfs iets voorover.

— Waarmee kan ik u dienen, inspecteur? vroeg Scott, de politieman een cigaret aanbiedend. Ik hoop, dat u het kort zult maken, want ik heb het razend druk.

— Mr. Scott, wij zijn er van op de hoogte, dat u bezoek gehad hebt van een zekere Sir Neville Carlisle.

— Hoe weet u dat? vroeg Scott verbaasd.

— Als politie-ambtenaren zijn wij verplicht vele dingen te weten, Mr. Scott, luidde het ontwijkende antwoord. In ieder geval zal ik met de deur in huis vallen en u vertellen, dat er bij ons op het hoofdbureau termen aanwezig worden geacht om aan te nemen, dat Sir Neville Carlisle één en dezelfde persoon is als de Octopus....

— Wat zegt u me daar? riep Scott uit. Sir Neville is de Octopus? Neen, maar, dat had ik nu werkelijk toch nooit gedacht. Hij was vanmiddag nog bij me.

— Waarom kwam hij u bezoeken, Mr. Scott? Waarschijnlijk om u uit te horen?

— Uit te horen? Hoe komt u daar bij? Hij kent mij betrekkelijk goed en sedert zijn aankomst in Australië heb ik enkele financiële transacties voor hem afgedaan.

— Maar wilde hij niets weten omtrent de bank? Ik bedoel over aanwezige kasgelden, alarminstallaties en dergelijken?

— Ja, nu u het zegt, vroeg hij me wel of er altijd veel geld in de kas was.

— En wat antwoordde u daarop?

— Dat dit nogal meeviel.

— Noemde u geen bedrag?

— Neen, positief neen. Ik heb geen enkele bedrag genoemd.

— Dat weet u dus zeker? U zei niet bij voorbeeld: och er is altijd wel zo'n duizend of tien, twintig in kas?

Neen, ik zei niets van dien aard.

Plotseling rinkelde de telefoon op het bureau van de directeur. Mr. Scott nam de hoorn van de haak en zei:

— Ja?

— De Directeur van de Standard Bank om u te spreken is hier, sir, meldde de portier.

— Goed, wacht maar even, ik kom, antwoordde Scott.

Hij stond op uit zijn stoel en zei tot Bennett:

— Zoudt u mij even willen excuseren? Ik ben dadelijk terug.

— Zeker, gaat uw gang, Mr. Scott, antwoordde de beampte.

Scott verdween en liep snel door de marmeren gangen naar de portiersloge, waar Mr. Wellington, directeur van de Standard Bank stond te wachten.

— Hallo, Bob, begroette Scott zijn oude vriend, ik zal je even moeten laten wachten, hoor. Ga even zitten als je wilt.

Hij ging de portiersloge binnen en zei tot de man in uniform:

— Zeg, Crook, kun je je nog herinneren, dat een zekere Sir Neville Carlisle meehielp die bende van de Octopus op te rollen?

— O, ja, sir, natuurlijk herinner ik me dat. Ik heb alle verslagen in de kranten gelezen. Hij was een....

— Ja, ja, dat interesseert me niet wat hij was. Maar kun je je ook nog herinneren in welk hotel hij woonde? Dat stond ook een paar maal in de krant.

— Ja, sir, hij woonde in het Victoria Hotel.

Scott had het telefoonboek reeds opgeslagen en zocht nu het nummer van het Victoria Hotel. Even later bracht hij de verbinding tot stand en liet zich met de appartementen van Sir Neville Carlisle verbinden.

Templar zelf nam de hoorn op en herkende onmiddellijk de stem van de bankdirecteur.

— Ja, Mr. Scott, wat is er aan de hand?

— Sir Neville, ik kreeg zojuist bezoek van iemand, die zich uitgeeft als Hoofdinspecteur Bennet van de Criminele Recherche. Hij vroeg mij verschillende inlichtingen omtrent uw bezoek aan de bank vanmiddag. Hij zei me, dat men op het hoofdbureau van mening was, dat u de Octopus was. Deze veronderstelling alleen is natuurlijk reeds belachelijk, maar ik liet er niets van merken, dat ik hem niet geloofde. Eerlijk gezegd vertrouw ik die man niet en het zou me niets verwonderen als het een handlanger van de Octopus was.

— Mr. Scott, u doet er heel goed aan me op te bellen? Zoudt u hem nog een kwartiertje vast kunnen houden?

— Dat zal wel gaan, denk ik.

— Uitstekend, ik kom dan onmiddellijk naar de bank. Zodra ik er ben bel ik vanuit de portiersloge naar uw kamer om u te laten weten, dat u die man kunt laten vertrekken. De rest kunt u wel aan mij overlaten.

— Begrepen, Sir Neville, en tot ziens. Ik hoop, dat u mij op de hoogte zult willen houden.

Mr. Scott legde de hoorn neer en liep naar

zijn vriend, Mr. Wellington.

— Het spijt me, Bob, maar ik zal je nog even moeten laten wachten. Met een kwartiertje kan ik je ontvangen.

Scott keerde weer terug naar zijn werkkamer en zette zich achter het bureau om zijn aandacht weer aan de pseudo-hoofdinspecteur te besteden.

— Zo, zei hij, daar ben ik weer. Gaat u verder, Mr.... eh....

— Bennett, kwam de man te hulp.

— O, ja, Mr. Bennett. Wel gaat u verder.

— Kijkt u eens, Mr. Scott, vervolgde de man, er zijn termen aanwezig om aan te nemen, dat de Octopus, dus Sir Neville Carlisle, binnenkort een overval op de National Commercial Bank zal uitvoeren. Hij zal dit natuurlijk alleen doen wanneer hij zich overtuigd heeft, dat de kasmiddelen een aanzienlijk bedrag vormen. Hij heeft ongetwijfeld getracht dit te bereiken niet waar. Maar, gelukkig liet u niets uit. Nu willen wij proberen vast te stellen wanneer de Octopus tot zijn aanval over zal gaan. Ik neem aan, dat er één of twee dagen in de week zijn, waarop de kas bijzonder groot is, ik bedoel de dagen waarop u de lonen uitbetaald aan de diverse fabrieken.

— Ja, dat was vroeger altijd wel het geval, Mr. Bennett. Op Donderdag pilde de kassa's bijna uit van het geld. Onze kassiers hadden dan de handen vol en er stonden lange rijen achter de loketten. Maar sedert kort is daar verandering in gekomen. Na de overval op de Bank of New South Wales hebben wij in 'n vergadering van directie-leden en commissarissen besloten de kasgelden tot een minimum te beperken. Daarom hebben wij onze cliënten verzocht het geld voor hun lonen niet uitsluitend op Donderdag te halen, maar hier reeds Maandags een begin mee te maken. Wij hebben dus deze grote uitbetaling over vier dagen omgeslagen. Bovendien krijgen onze kassiers een minimum aan kasgeld bij zich en wanneer zij uitgeput zijn kunnen zij om aanvulling telefoneren naar de kluis, die door gewapende bewakers streng verdedigd wordt. U ziet, dat wij dus volkomen voorbereid zijn op een eventuele overval van de Octopus. Bovendien hebben wij nog een aardige verrassing voor de bende, indien deze werkelijk onze bank zou binnendringen.

— O, ja, wat is dat dan wel? vroeg Bennett.

— Ja, dat blijft nog een geheim, Mr. Bennett, lachte Scott. U zult het wel horen als het zo ver is.

— Wat is momenteel uw grootste kasvoor- raad, Mr. Scott? Ik vraag dit om te kunnen vaststellen of de Octopus het bedrag lonend zal achten om een overval te plegen.

— Ik heb strikte orders gegeven, dat geen enkele kassier meer dan vijfhonderd pond onder zijn berusting mag hebben. Dat is een uiterst klein bedrag en de kassiers hebben hier dan ook veel hinder van omdat zij herhaaldelijk uitgeput zijn en nieuwe middelen moeten laten aanrukken. Maar we kunnen beter wat meer werk doen dan risico te lopen een aanzienlijke som geld te verliezen.

— Ja, natuurlijk. Wel, Mr. Scott, zei Bennett opstaand, ik geloof, dat ik u niet langer zal behoeven op te houden. Ik weet alles wat ik weten moet en dank u zeer voor de verstrekte inlichtingen.

— O, dat was helemaal niets, Mr. Bennett. U kunt gerust terugkomen wanneer u nog iets wenst te weten. U zult begrijpen, dat ik. . .

De telefoon rinkelde en vanuit de portiersloge meldde zich John Templar, die zojuist bij de bank was aangekomen.

— Ja, nu zult u mij moeten excuseren, Mr. Bennett, zei de bankdirecteur na de hoorn te hebben teruggelegd. Ik krijg bezoek. Bedankt voor uw waarschuwing en tot ziens.

Hij begeleidde de pseudo-politieman tot aan de deur, sloot deze achter hem en liep dan snel naar het hoge venster van waar hij uitzicht had in de straat.

Even later zag hij hoe Bennett in een donkere wagen stapte en de straat uit reed, onmiddellijk gevolgd door Jonh Templar, die er in een taxi achter aan ging.

Toen was hij gerust en keerde naar zijn bureau terug om de bellen, dat Mr. Wellington kon worden binnengelaten.

* * *

Stella Morris sloeg het geïllustreerde tijdschrift, waarin ze getracht had haar gedachten af te leiden, dicht en liep naar de telefoon, die juist was begonnen te rinkelen. Ze nam de hoorn op en zei:

— U spreekt met het huis van Mr. Rosenberg.

— Stella, klonk de stem van haar minnaar, je spreekt met Fred. Ik bel je op vanuit Melbourne. Ik hoop overmorgen weer terug te zijn. Maar ik moet je iets belangrijks meedelen. Probeer zo vlug mogelijk Sir Neville Carlisle te pakken te krijgen en zeg, dat ik je vanuit Melbourne opgebeld heb. Zeg hem dat

er hier in Melbourne geruchten de ronde doen, dat de Octopus zijn operatieterrein naar hier verlegd heeft en dat men binnenkort een aantal overvallen verwacht.

— Maar hoe weet je dat, Fred?

— Ik hoorde het van een paar bevriende advocaten. Het schijnt, dat de directeur van de één of andere bank een waarschuwing heeft gekregen. Hierdoor wil de Octopus natuurlijk de aandacht van de politie op die bank vestigen terwijl hij dan zijn slag in een andere bank slaat. Begrijp je. Ik zal proberen uit te vinden welke bank het was. Als ik er achter kom bel ik je nog wel.

— Kom je overmorgen weer terug, Fred?

— Ja. Ik denk dat ik het eerste vliegtuig neem, zodat ik tegen de middag weer thuis ben. Nog iets bijzonders geweest, schat?

— Neen. Ik heb toevallig vanmiddag met Sir Neville geluncht.

— Tjonge, tjonge, ik geloof, dat jij die Sir Neville graag mag, hè? Nu, ik vind het niet erg, hoor. Hij is een hoogst sympathieke vent, die zich te allen tijde correct tegenover een charmante vrouw zal weten te gedragen. Ik mag hem wel. Doe je de groeten aan hem van mij?

— Ik zal het doen, Fred. Ik hoop, dat ik hem bereiken kan, want hij is nog steeds druk in de weer met die Octopus-affaire. Het zal mij benieuwen of hij er in slaagt hem te pakken te krijgen.

— Nou, dat denk ik wel, Stella. Sir Neville is een verduiveld gladde vogel, die het klappen van de zweep kent. Het zal niet de eerste maal zijn, dat hij een beroemde gangster ontmaskert. Ik wens hem in ieder geval veel succes. O, zeg, Stella, voor ik het vergeet, zou je Stein even op willen bellen en hem zeggen, dat er hier een een schitterende partij diamanten uit Kaapstad is aangekomen. Ik heb ze toevallig gezien, en ik denk dat er wel het een en ander voor hem bij zal zijn. Als hij vlug is kan hij bij de koop de eerste rechten krijgen.

— Ik zal het tegen hem zeggen, Fred. Verder nog iets?

— Neen, dat was alles. Tot overmorgen dan, hè? Dag, lieveling.

— Dag, Freddy, tot straks.

Ze hing op en belde onmiddellijk het Victoria Hotel op, echter om van Charles te vernemen, dat Sir Neville uitgegaan was. Ze vroeg Charles Sir Neville te willen verzoeken haar onmiddellijk op te bellen bij

zijn terugkeer. Toen zeeg ze weer op de divan en nam haar geïllustreerd tijdschrift op, maar haar gedachten kon ze niet op de lectuur geconcentreerd houden. Herhaaldelijk zag ze de rijzige gestalte van de gentleman-avonturier voor zich, breed glimlachend met een schalkse twinkeling in zijn ogen.

Zo had ze Templar voor het eerst ontmoet en zo wilde ze in gedachten aan hem blijven denken....

* * *

— Wie was dat, die daar net belde? vroeg Maryse, die vanuit haar slaapkamer de salon binnenkam.

Charles trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde:

— Miss Stella Morris, het schatje van Rosenberg.

— Stella Morris? riep Maryse uit. Wat wilde ze nu weer? John zeker, hè?

— Ja, ze wilde hem dringend spreken. Als hij thuiskwam moest hij haar onmiddellijk oppellen.

— Ik begrijp niet, wat ze iedere keer van John wil, zei Maryse, een cigaret opstekend. Dat was vanmorgen al voor de lunch en nu wil ze zeker weer met hem dineren. Maar dat zal niet gaan, hoor.

— Ach, wind je er niet over op, Maryse, suste Charles, je kent John toch zeker lang genoeg om te weten, dat hij zeker geen vrouwenjager is. Zijn omgang met vrouwen was altijd... eh... hoe noemde hij dat vanmorgen ook al weer?... o, ja... ex officio — ambtshalve.

— Ambtshalve, ja, smaalde Maryse. Ik begin eerder te geloven, dat zijn omgang met mij ambtshalve is, terwijl andere vrouwen steeds het genoegen mogen smaken in zijn gezelschap te verkeren.

— Maryse, kindje nog aan toe, wat ben je vanmiddag weer hels jaloers. Ik sta voor John in, en weet zeker, dat hij zich met geen enkele andere vrouw af zou geven zolang hij met jou is. Al zou het Venus in eigen persoon zijn. John is op en top eerlijk tegenover vrouwen en mannen, die zijn sympathie genieten.

— Ach, ja, dat weet ik wel, zuchtte ze, maar hoe lang zitten we nu al in Sydney en wat heeft hij zich eigenlijk nog om mij bekommerd? Steeds is hij weer de deur uit, dan luncht hij met die, dan weer met een ander. En als hij niet luncht of dineert, is hij onvindbaar en weet je helemaal niet wat hij uitspookt.

— Maar je moet begrijpen, dat die Octopus-affaire hem helemaal in beslag heeft genomen. Hij denkt aan niets anders meer dan aan octopussen en bankovervallen. 's Nachts kan hij er zelfs niet van slapen.

— Nou, dat vind ik wel een beetje overdreven, vond Maryse. Want tot dusver heeft hij nog steeds geslapen als een marmot. Wat hebben we hem vandaag nu eigenlijk gezien? Sinds gisteravond — of liever vanmorgen half zes — heb ik niets meer van hem gemerkt.

— Dat is je eigen schuld, kindje. John was al om een uur of tien op en toen ik om kwart voor elf de salon binnenkam stond hij al geschoren en aangekleed hier voor het raam. Toen had hij in de hall al een onderhoud met een of andere vrouw gehad.

— Weer een andere?

— Ja, een vriendinnetje van die Sam, die hier van de vensterbank afviel en een hartverlamming kreeg.

— En wat wilde die nu weer van John? Een afspraak maken voor het diner voor vanavond?

— Neen, ze had een boodschap van de Octopus ontvangen om zich met hem in verbinding te stellen. Maar ze was bang en vroeg John om haar te helpen.

— En doet hij het?

— Natuurlijk. Hij zal haar morgenavond volgen en proberen eveneens contact te krijgen met de Octopus.

— O, ik wilde, dat die hele affaire maar van de baan was en dat de Octopus achter de tralies zat. Het begint gewoon op mijn zenuwen te werken. Dat is nu al de derde vrouw, die er met hem vandoor gaat. Eerst die Ann Mathews waarmee hij een keer geluncht heeft, vanmiddag was het Stella Morris en morgenavond is het het gewezen vriendinnetje van een zekere wijlen Sam. John wordt met de dag actiever. Als hij thuiskomt zal ik hem eens de waarheid vertellen.

De telefoon rinkelde en John was aan de lijn. Maryse antwoordde.

— Ja, Johnny, ik ben het. Waar zit je toch de hele dag.

— Ben je al op? vroeg de avonturier. Ik ben al een paar keer thuis geweest maar steeds lag je nog te slapen. Hoe gaat het er mee? Hoofdpijn een beetje over?

— Dat gaat best, John? Hoe is het, kom je nog thuis vandaag? Of blijf je helemaal weg?

— Kindje, kindje, wat ben je weer sarcastisch. Natuurlijk kom ik naar huis. En van-

avond gaan we met zijn vieren naar de Opera....

— O, John.... Wat wordt er gegeven?

— Een Frans ballet of zoiets. Kom, ik moet ophangen, hoor. Tot....

— O, John, wacht eens even, er werd zo juist opgebeld voor je, maar je was er niet, Charley heeft de boodschap aangenomen. Je moest miss Morris even opbellen, ze had je iets te zeggen.

— Stella?

— Stella? Zeg je Stella tegen haar? Nou, nou, dat gaat in Australië vlug na een lunch.

— Kom, kom, Maryse, doe niet zo schoolmeisjesachtig.

— Ach, je weet toch wel, dat ik een grapje maak. Bel je haar even op? Goed, dag hoor.

Ze hing op en Charles viel schuddend van het lachen op de sofa.

— Waarom zit je zo dierlijk te balken? vroeg Maryse geërgerd.

— O, wat heb jij John prachtig de waarheid gezegd. Voor hij opbelde had je een grote mond tegen mij en toen je met hem sprak was je zo zoet als honig.

— Jij bent al net als de rest, zei ze en verdween in de slaapkamer om haar leed aan Ophelia te klagen.

Templar belde Stella Morris niet op, doch bgaf zich naar de woning van Mr. Rosenberg, waar zij ook haar domicilie had.

Ze was kennelijk verrast en tevens verheugd de slanke gestalte van de avonturier voor haar te zien.

— Kom binnen, Sir Neville, hebt u mijn boodschap ontvangen? Dat vind ik aardig, dat u de moeite genomen hebt om naar mij toe te komen.

— Ach, een telefoongesprek blijft altijd maar een telefoongesprek, vond hij. En aangezien het cocktail-tijd is was ik van mening, dat ik er beter aan deed even langs te komeh.

— Maar, natuurlijk. Wat voor een cocktail mag ik u mixen?

— Een Manhattan extra dry, antwoordde hij een cigaret opstekend.

Stella Morris liep naar de kleine huisbar en mixte twee cocktails, waarvan ze er één aan Templar overhandigde. Daarna nam ze naast hem op de bank plaats en keek hem met een vreemde blik in haar ogen aan.

— Cheerio, zei ze, haar glas even opheffend.

— Cheerio, miss Morris, antwoordde hij.

Dan nipten ze beiden van hun cocktail.

— U kunt mij gerust Stella noemen, indien u dit verkiest, zei ze plotseling. Ik bedoel, al mijn kennissen of kennissen van Fred noemen mij zo. Waarom zoudt u het ook niet doen?

— All right, Stella, antwoordde hij glimlachend, laat bij mij dat „Sir“ dan ook maar weg.

— Afgesproken, Neville. Blijf je vanavond hier dineren? Toe, zeg nu niet neen. Ik ben vanavond helemaal alleen en zal me dodelijk vervelen wanneer je niet hier blijft. Heus, dan krijg je iets verrukkelijks voorgezet.... iets Hongaars indien je dit wenst....

— Ja, maar, Stella, verweerde Templar zich, denkend aan de beloften welke hij Maryse gedaan had, ten aanzien van de Opera, ik moet heus zo dadelijk weg. Ik had met mijn vrienden afgesproken om vanavond naar de Opera te gaan.

— Naar dat Franse ballet? riep ze enthousiast uit.

— O, Neville, kun je me niet meenemen?

Plotseling zag hij Maryse voor zich staan, rood van woede met gebalde vuisten. Ze maakte zich gereed om Stella te bespringen en haar de ogen uit het hoofd te krabben en..

— Zou ik nog een cocktail kunnen krijgen? vroeg hij.

— Maar, natuurlijk.

Ze liep weg om hem het gevraagde te brengen.

— Waarom belde je me eigenlijk op? vroeg hij.

— Freddy heeft een paar uurtjes geleden vanuit Melbourne opgebeld. Hij vroeg me je te willen zeggen, dat er daar geruchten de ronde doen, dat de Octopus zijn operatieterrein naar Melbourne heeft gelegd, en dat men binnenkort een overval verwacht op de één of andere bank.

— Maar hoe wist hij dat? vroeg Templar verbaasd.

— Hij hoorde het van bevriende advocaten. Volgens hen zou de directeur van een bank een brief van de Octopus hebben ontvangen waarin gezegd werd, dat zijn bank rekening moest houden met een eerstdaags te plegen overval. Volgens Freddy was het een afleidingsmanoeuvre om juist de aandacht van de politie op die bank te vestigen terwijl de Octopus zijn slag dan ergens anders kon slaan.

— Ja, dat lijkt me heel aannemelijk, vond Templar, zijn tweede cocktail ledigend. Zo,

dus de Octopus houdt van verandering van lucht. Maar toch heeft hij een deputatie in Sydney achtergelaten, want vanmiddag werd in Bargain's Store een jong meisje door één van zijn mannen vermoord. Zij was een spionne van de Octopus en heeft waarschijnlijk iets gedaan wat de baas niet aanstond. Bovendien moet hij morgenavond weer terug zijn omdat ik hem dan waarschijnlijk zal ontmoeten.

— Jij?

— Ja, ik. Hij weet dat zelf waarschijnlijk nog niet, maar het moet ook een verrassing blijven. Daarom geloof ik, dat de Octopus alleen naar Melbourne is gegaan om het terrein te verkennen, terwijl zijn bende hier achtergebleven is. Ik heb werkelijk alle reden om zulks aan te nemen.

Hij was namelijk van de National Commercial Bank de man gevolgd, die zich uitgegeven had voor hoofdinspecteur Bennett. De man was regelrecht naar de Tasman Street gereden, waar hij het huis was binnengegaan waarin Martha Daring woonde. Na ongeveer een uur buiten gewacht te hebben had hij besloten naar zijn hotel terug te keren, aangezien hij voldoende zekerheid had, dat Ann Mathews door één van de mannen van de Octopus vermoord was.

— O, riep Stella plotseling uit, en ik moest Stein nog opbellen om hem te zeggen, dat er in Melbourne een prachtige partij diamanten was aangekomen, die binnenkort verhandeld zou worden.

Ze liep naar de telefoon en draaide het nummer van het juweliersbedrijf, echter om te vernemen, dat Mr. Stein die middag het vliegtuig naar Melbourne had genomen.

— Dan wist hij waarschijnlijk reeds, dat die diamanten daar waren aangekomen, merkte Stella op.

— Ja, antwoordde Templar in gedachten, waarschijnlijk wist hij dat zelfs al eerder dan Rosenberg.

Stella zette de radio aan en zachte dansmuziek dwarrelde door de gezellig ingerichte salon. Ze nam het glas uit zijn hand en trok hem zachtjes overeind.

Automatisch nam hij het slanke lichaam in zijn armen, drukte het tegen zijn borst en zweefde er mee door het vertrek, terwijl haar hoofdje op zijn schouder rustte en hij weer dat bedwelmende parfum van haar opspoorde.

Opnieuw kreeg hij dat vreemde, beklem-

mende gevoel in zijn maag, het leek wel alsof zijn keel werd dichtgeschroefd en toen schenen al zijn morele remmen te weigeren.

Hij werd de mens, wiens verstand tot zwijgen werd gebracht door de stem van het gevoel, door de roep der natuur, en hij gaf zich over aan een gepassioneerd minnespel, dat hem zijn hele omgeving deed vergeten. Muren en meubels zonken weg in een dampend moeras, de zon daar buiten werd verduisterd door een onzichtbaar gordijn hij voelde niets anders dan de hete adem van de vrouw, die hij in zijn armen hield, haar brandende huid, die de zijne dreigde te verschroeien. Haar lichaam trilde als de snaar van een viool, vibrerend, gelijkmatig en verlokkelijk . . .

HOOFDSTUK V.

Waarin John Templar een slaapmutsje neemt en tegen een treurende dame een mop met een baard vertelt.

Templar kwam nog net op tijd in het hotel terug om zijn avondkleding aan te trekken en om op een holletje met zijn vrienden naar de opera te rennen. Hij was met zijn gedachten er lang niet bij het schone dansspel, dat het Franse ballet op het toneel ten toon spreidde. Steeds weer zag hij tussen de dansende paren het gezicht van Stella Morris, de jonge charmante vrouw, die bezig was te verwelken in de schaduw van Fred Rosenberg.

Daarom ook stelde hij voor na afloop van de voorstelling ergens iets te gaan drinken opdat hij niet in zijn slaapkamer alleen zou worden gelaten met zijn gedachten.

Het viertal ging naar de Ascot Club en bleef daar tot ver na middernacht, waarna het zich hotelwaarts begaf om zich over te geven aan een gezonde en verkwikkende slaap. Templar had opzettelijk iets meer gedronken dan anders teneinde sneller in slaap te komen, hetgeen hem dan ook werkelijk gelukte. En hij droomde van een beeldschone vrouw met schitterende haren, die naar jasmijn roken . . .

* * *

Om precies kwart voor acht stond Templar met een gehuurde wagen op de hoek van Tasman Street en hield hij het pension van Martha Daring scherp in het oog. Even over achten kwam ze naar buiten, stapte zonder

omzien in de geparkeerde wagen en reed weg.

In snel tempo ging het door het drukke stadsverkeer van Sydney in de richting van de buitenwijken, die na ongeveer een half uur rijden bereikt werden. Eenmaal op de brede buitenweg ging het vlotter.

De beide auto's vlogen met een snelheid van ongeveer negentig kilometer en op een afstand van circa twintig meter achter elkaar over de straatweg in Westelijke richting, de voor hen opdoemende Blauwe Bergen tege- moet.

Het was die avond — evenals alle vorige avonden — buitengewoon prachtig. In het westen, boven de bergtoppen, was de hemel diep rood gekleurd door de stralen van de ondergaande zon. Aan weerszijden van de weg stonden hoge bomen, die hun bladerendak voorover neigden en een soort baldakijn vormden.

Templar zat met een cigaret tussen de lippen achter het stuur van de huurauto, die niet de minste moeite had om de wagen van Martha Daring bij te houden. Het verkeer was rustig en af en toe suisde een tegenligger voorbij.

Een vrolijk wijsje neuriënd keek hij af en toe naar links en rechts, bewonderde in alle stilte het schitterende landschap en keek dan weer naar de voor hem uit vliegende auto, die langzaam begon te klimmen tegen het oplopende wegdek.

Na ongeveer een half uur gereden te hebben bereikten ze de eerste rotsen, die vanuit de bodem omhoogrezen als puntige ijspegels in een druipsteengrot. Achter hem zag hij de straatweg, die zich als een wit lint omlaagkronkelde, en de grote wereldstad aan de baai, die schitterde in het langzaam afnemende zonlicht.

Naarmate de weg begon te stijgen nam de snelheid der beide wagens af en het duurde niet lang meer of er werd niet meer dan zestig gereden. Slingerend baande de autobaan zich een weg door het rotsgebergte en langzamerhand werd de plantengroei spaarza- mer. Een frisse zeewind woei hen vanuit het Oosten achterop en scheen de beide wagens voort te willen duwen opdat ze eerder hun einddoel zouden hebben bereikt.

Templar had gezien, dat Martha Daring ver- scheidene malen achterom had gekeken om zich te overtuigen, dat ze inderdaad gevolgd werd en toen Templar automatisch ook een

keer door de achteruit keek ontdekte hij een grote zes-persoons limousine, die met enor- me snelheid naderbij kwam. Aanvankelijk vond hij hier niets vreemds in, doch toen hem bleek, dat de wagen, die de achterstand snel had ingelopen niet van zins was te passeren, en op enkele meters afstand achter zijn huur- auto bleef rijden begon hij argwaan te krijgen.

Onder het rijden keek hij af en toe eens achterom en hoewel hij er niet geheel zeker van was, meende hij toch achter het stuur het gezicht te herkennen van de man, die hij vanaf de National Commercial Bank had ge- volgd en die zich had uitgegeven voor Hoofd- inspecteur Bennett. Wellicht had de man van de Octopus opdracht gekregen Martha Daring vanaf haar huis te volgen ten einde zich zekerheid te verschaffen, dat zij niet ge- volgd zou worden.

Plotseling slonk het terrein aan zijn rech- terhand weg en even later vlogen de drie wagens langs een diep ravijn, dat zich aan de rechter zijde van de weg had gevormd. Be- neden in het dal lagen kleine dorpjes met houten huisjes, waarvan de rode daken zich scherp aftekenden.

Ondanks de gevaarlijke bochten en de mo- gelijkheid in een bocht plotseling tegenover een tegenligger te staan, verminderde Mar- tha geenszins vaart en reed in onverminderd tempo door. Templar was verplicht haar bij te houden, alhoewel hij zich bij deze snel- heid en met het diepe ravijn naast zich niet bijzonder op zijn gemak voelde.

Het wilde hem voorkomen, dat de vrouw in de voorste wagen de snelheid daarentegen steeds meer opvoerde, doch een blik op de snelheidsmeter leerde hem, dat de snelheid constant om en nabij de tachtig bleef. Slechts in een bocht liet Martha de naald niet meer teruglopen dan tien, twaalf kilometer.

Maar inmiddels kwam de zware limousine, die achter Templar's wagen reed, weer op- zetten en maakte de afstand tussen beide auto's steeds kleiner. Templar kreeg even de indruk alsof men hem wilde passeren en hield zeevel mogelijk rechts aan, waarbij hij ge- noodzaakt was vlak langs de rand van het ravijn te rijden, hetgeen hem niet bijster aan- stond. Aan de andere kant kon hij zich niet voorstellen dat er één automobilist bestond, die een ander op een dergelijk weggedeelte wenste te bepasseren. Dat betekende spelen met twee mensenlevens. Niettemin kwam de limousine steeds dichterbij en bleef Templar

dus aan het uiterste rechtse gedeelte van de weg rijden. De limousine had nu met zijn spatborden de achterkant van zijn wagen bereikt en trok snel op naar voren. Enkele ogenblikken later reden beide wagens gelijk op en zag hij op nog geen meter links van hem het gezicht van de man, die onder de naam van Hoofdinspecteur Bennett een bezoek gebracht had aan Mr. William Scott.

Toen wist Templar, dat het op hem gemunt was. De man grijnsde sarcastisch en ondanks de ernst van de situatie gelukte het Templar vriendelijk terug te lachen. Martha Daring scheen van dit alles niets gemerkt te hebben omdat ze al haar aandacht nodig had voor de slingerende rotsweg, die om de honderd meter een scherpe bocht nam.

En toen ging er gebeuren wat Templar gevreesd had. De gangster in de wagen naast hem drong de limousine steeds meer naar rechts, waardoor Templar genoodzaakt was zo veel mogelijk naar de kant van het ravijn uit te wijken. Maar veel verder kon hij niet, omdat er misschien hoogstens een afstand van twintig centimeter lag tussen zijn wielen en de rand van de afgrond. En toch drong de limousine steeds meer op . . . dadelijk zouden de beide zijkanten der wagens elkaar raken en dan . . .

Templar voelde hoe het klamme zweet hem uitbrak en zich naar een mogelijkheid zocht om uit deze onhoudbare situatie te geraken.

Nog enkele seconden, dan zouden de beide wagens contact met elkaar krijgen, misschien nog één seconde . . .

En toen trapte Templar in alle wanhoop op de voetrem, nadat hij zijn gas onverhoeds had losgelaten. De limousine schoot rakelings langs hem heen, slingerde even gevaarlijk over de smalle weg en kwam enkele tientallen meters verder tot stilstand. Templar's wagen stond dwars over de weg en in minder dan geen tijd was de avonturier naar buiten gesprongen en op de limousine toegereind. Zijn handen jeukten om de kerel, die achter het stuur zat, knock out te slaan en kokend van woede trok hij het portier open om de kerel er uit te slepen. Doch onmiddellijk deinsde hij terug, zijn ogen strak gericht houdend op de glimmende loop van de zware revolver, die vanuit de auto op hem gericht werd.

— Dat was verdomd gevaarlijk, mister, wat je daar deed, zei de man grijnzend. Het had

niet veel gescheeld of ik was over de rand gevlogen.

— Dan had je gekregen wat jij mij toebedacht had, antwoordde Templar, die zich nu iets rustiger voelde. Bovendien had je niet beter verdiend dan dat lot.

— Daar zullen we misschien later nog wel eens over spreken. Nu hebben we daar geen tijd voor. De Octopus verwacht je, beste vriend. Kom, keer terug naar je wagen, stap in en rijd voor me uit. Denk er om, dat je geen gekke dingen uithaalt want zodra je iets te hard gaat, schiet ik op je banden en zeil je de greppel in. Vooruit, stap in.

Templar draaide zich om en wilde naar zijn huurauto teruggaan toen de man hem terugriep. De avonturier gehoorzaamde en de man ontlastte hem van het pistool, dat hij in zijn binnenzak droeg. Toen kon hij naar de auto terugkeren. Precies zoals hem bevolen was reed hij de wagen langzaam naar voren, passeerde de limousine, die onmiddellijk daarop op gang kwam en vlak achter hem bleef rijden.

Maar Templars' gedachten waren alweer druk bezig met de mogelijkheid er onverwachts tussen uit te knippen, ondanks het gevaar dat zijn banden aan flarden geschoten zouden worden. In ieder geval zou het de man niet gemakkelijk vallen zijn banden te treffen aangezien het niet mee zou vallen de limousine met één hand over de slingerende bergweg te sturen.

Daarom drukte Templar op een gegeven moment de gaspedaal zo ver mogelijk in. Zijn wagen schoot als een pijl uit een gespannen boog vooruit over de smalle weg en onmiddellijk daarop hoorde hij het krakend geluid van enkele revolverschoten, doch de banden waren gespaard gebleven. Opnieuw kraakten enkele schoten en weer sloegen de kogels in het metaal van de auto.

Templar begon weer hoop te krijgen en de gaspedaal tot op de grond indrukkend wierp hij een vluchtige blik achter zich. De limousine zat vlak op hem en elk ogenblik verwachtte Templar dat er opnieuw geschoten zou worden. Zijn wagen schoot een scherpe bocht om en toen verstarde zijn blikken. Hij liet onmiddellijk de gaspedaal los en trapte uit alle macht de voetrem in, terwijl zijn rechterhand de handrem greep.

De wagen stopte precies voor de auto van Martha Daring, die het voertuig dwars over de weg geplaatst had als om hem de doorgang

te versperren. Hij stapte uit en wilde haar duidelijk maken door te rijden en op hetzelfde ogenblik stopte de limousine en stond de gangster naast hem, die zijn revolver weer op hem gericht hield. Ook in Martha's hand lag een pistool en terwijl een cynische trek over zijn gezicht gleed realiseerde Templar zich, dat hij door deze vrouw bij de neus genomen was en dat ze niets ander had gedaan dan een valstrik voor hem uitgezet. En met open ogen was hij er in gelopen.

— Zo, nu zullen we het nog eens proberen, zei de man. Martha jij rijdt voorop, hij in het midden en ik houd hem van achter onder schot. Vooruit instappen en opschieten.

Martha keerde haar wagen en reed langzaam door, gevolgd door Templar terwijl de stoet gesloten werd door de limousine....

Een half uur later werd hij een afgelegen landhuis binnengebracht, waar men hem naar de achterkamer bracht. De man, die door Martha met de naam Jim werd aangesproken ging tegenover hem zitten en hield zijn revolver op hem gericht. Martha verdween om de Octopus te waarschuwen, dat de gast was aangekomen.

Precies tien minuten later verscheen de Octopus, zoals Templar hem voor de eerste maal had gezien met lange zwarte jas, zwarte hoed met baard, snor en zonnebril.

— Mijn beste Sir Neville, begroette de meester-gangster hem, het is mij een waar genoegen u eindelijk eens onder mijn eigen dak te kunnen ontvangen. Vindt u niet, dat ik hier heerlijk woon, zo landelijk en vooral rustig. Je kunt een kanon afschieten zonder dat iemand er iets van hoort.... laat staan een revolver. Hebt u een voorspoedige reis gehad? Martha vertelde me zojuist, dat u een kunstje wilde uithalen onderweg. Dat was heel dom, Sir Neville, het had uw leven kunnen kosten. Maar, ach, ik begrijp het, u zei natuurlijk tot uzelf, dat het geen verschil uitmaakte of u nu een half uur eerder of later zou sterven. Ik kan dat standpunt volkomen delen, Sir Neville. Het is jammer, dat ik genoodzaakt was die lieve Ann Mathews het zwijgen op te leggen, hè? En wat een consternatie verwekte dat plotseling in Bargain's Store. Ja, Jim hier is een prima schutter. Vanaf de eerste etage schoot hij feilloos, dwars door het hart. Is dat geen prestatie. Het is

eigenlijk uw schuld. U vertelde Martha, dat Ann Mathews u bepaalde inlichtingen omtrent mijn bende had gegeven en als een trouw volgelingen van haar leermeester vertelde zij het mij. En toen bleef mij niets anders over dan Ann Mathews te straffen. Begrijpt u nu hoe de vork in de steel zit?

— Volkomen, antwoordde Templar, wiens ogen strak op de vermoede gestalte gericht waren. Zelfs al kan ik me niet met uw standpunt verenigen.

— Het ware gezonder voor u geweest, Sir Neville, indien u dat wel gekund zou hebben. Thans rest mij niets anders dan u het eeuwige zwijgen op te leggen, hetgeen me natuurlijk aan het hart gaat voor uw charmante vriendin, miss Choisy. Ja, ja, u ziet dat ik van alles op de hoogte ben.

— Ik had altijd gedacht, dat u moed bezat, Mr. Octopus, merkte Templar op, maar ik merk, dat ik mij sterk in u vergist heb.

— Hoezo?

— Wel, het schijnt, dat u er van overtuigd bent, dat ik dit huis niet levend meer zal verlaten. Wel, aangezien mijn doodvonnis zo dadelijk zal worden voltrokken, wat belet u dan om mij als laatste gunst uw ware gedaante te tonen. Gooi uw vermomming af en laat zien wie u bent.

De Octopus lachte fijntjes en stuurde Jim de kamer uit.

Toen de deur achter de gangster dichtgevallen was vervolgde de Octopus:

— Doe geen gekke dingen, Sir Neville, want mijn pistool is op uw borst gericht. U vroeg mij waarom ik niet bereid was mijn vermomming af te leggen? Och, wat kan ik er mee winnen? Alleen om uw vermoedens te bevestigen? Want ik voel, ja, reeds lang voel ik, dat u vermoed wie ik ben, Sir Neville. Heb ik gelijk of niet?

— Inderdaad, antwoordde Templar, die zijn doodvonnis volkomen vergat en zich alleen maar met grote nieuwsgierigheid afvroeg of zijn vermoeden inderdaad juist zou blijken te zijn.

De Octopus lachte fijntjes achter zijn walrussensnor.

— En is het te veel gevraagd wanneer ik u verzoek mij te zeggen wie u denkt dat ik ben?

— Op voorwaarde, dat — indien ik mij vergist mocht hebben — u uw ware identiteit aan mij bekend zult maken, en ook, dat — indien mijn vermoeden juist mocht blijken te

zijn — u uw vermomming voor een ogenblik aflegt.

— Accoord, Sir Neville, ik zal in ieder geval mijn vermomming een kort ogenblik afleggen... toe, zeg mij wie ik ben...

Templars kaken spanden zich op elkaar en zijn blikken drongen door de donkere zonnebril. Dan glimlachte hij:

— Uw naam is... FRED ROSENBERG...

Even viel er een drukkende stilte in de achterkamer, vanwaar men door de vensters een schitterend uitzicht had over de achtertuin en het landschap, dat zich in het dal aftekende.

Toen nam de Octopus zijn bril, snor en baard af en keek de avonturier glimlachend aan.

— U ziet, Sir Neville, dat uw vermoeden juist was... mag ik mij voorstellen, de Octopus, alias Fred Rosenberg. O, als Stella dit eens had geweten.

— Weet zij het dan niet? vroeg Templar, die plotseling aan het combineren was geslagen en haar houding ten opzichte van hem in verband had gebracht met haar vriendschap met de Octopus.

— Neen, antwoordde Rosenberg, Stella heeft nooit geweten, dat ik de Octopus was en ze zal dit ook nooit vernemen. Ik wil haar leven niet nog meer verknoeien dan ik reeds gedaan heb. Ik vond het een wrede gril van het lot, dat zij juist uw sympathie moest vinden, u, mijn grootste vijand op aarde. Misschien voelde ze in haar onderbewustzijn welk onrecht ik op het punt stond u aan te doen en kreeg ze medelijden met u, wilde ze u beschermen tegen haar minnaar.

— Ik kan deze mening niet met u delen, Mr. Rosenberg, antwoordde Templar. Stella zocht iets, dat u haar niet kon bieden. En ze dacht een ogenblik dat in mijn persoon gevonden te hebben. Laat ik mij tevreden stellen met de wetenschap, dat ik er in geslaagd ben haar althans voor een zeer kort ogenblik gelukkig te hebben gemaakt.

Rosenberg boog even licht het hoofd en antwoordde:

— Ik ben blij, Sir Neville, dat u iets volbracht, wat mij de laatste tijd niet meer mocht gelukken. Hopelijk zal deze ervaring haar gemoedstoestand gunstig beïnvloeden. En... het spijt me, maar ik zal thans over moeten gaan tot de uitspraak van het vonnis... hoger beroep is niet mogelijk en het vonnis zal onmiddellijk worden voltrokken... de eis

luit... de doodstraf...

— Weet u eigenlijk hoe ik vermoedde dat u de Octopus was, onderbrak Templar plotseling zijn woorden.

— Nu?

— Toen ik u voor de eerste maal zag keek ik naar uw voeten. Ziet u het?

Rosenberg keek een ogenblik naar zijn zwarte schoenen en toen hij niet begrijpend weer opkeek trof Templar's vuist hem precies tussen de ogen. Hij tuimelde achteruit, liet het pistool op de grond vallen en kwam met een slag tegen de muur van de kamer aan. Maar Rosenberg liet zich niet overwinnen, liever nog blies hij de aftocht, dan voor het gerecht te worden gesleept, waar hij zo dikwijls gestaan had in zijn hoedanigheid van Australië's beste verdediger.

En daarom — toen Templar zich bukte om het gevallen pistool op te rapen — deed Rosenberg een wanhopige uitval, sprong op het venster toe en vloog er met vooruitgestoken armen door, zodat de ruit in honderden scherven versplinterd werd.

Onmiddellijk kwam Templar weer in actie. Hij trok de ramen open, stapte naar buiten en liep om het huis heen naar de voerkant waar hij plotseling opschrok door het geluid van enkele revolverschoten.

Hij zag hoe Rosenberg een ander pistool uit zijn zak had gehaald en de banden van twee der auto's stuk had geschoten waarna hij zelf in de limousine sprong en er als een razende vandoor ging.

Templar rende de tuin door, liep de weg op waar hij neerknielde en zijn pistool in de aanslag bracht. Hij schoot het hele magazijn leeg, doch vermocht niet de banden te treffen. Toen verdween de limousine om een hoek en werd aan het oog onttrokken.

Templar keerde onmiddellijk naar het huis terug, waar hij bij de voordeur tegen Jim en Martha opbotste. Automatisch gingen hun handen reeds omhoog en Templar beval Jim naar de beide wagens te gaan, alle goede banden er af te slopen en die op één auto te monteren. Misschien waren er in het geheel nog vier goede over.

Het duurde een uur voor Jim met zijn werk gereed was en toen beval Templar de man en het meisje voor in te stappen en naar de stad terug te rijden terwijl hij zelf achterin plaats nam en zijn pistool op de beide Octopus-trawanten gericht hield.

Inmiddels was de duisternis ingevallen en de scherpe koplampen van de wagen boorden zich door de nacht, die zich als een zachte vacht over Australië had uitgespreid. Om precies één uur in de ochtend bereikten ze Sydney, waar Templar de beide leden van de Octopus-bende op het hoofdbureau van politie afleverde en de dienstdoende hoofdinspecteur een korte verklaring gaf van hetgeen zich in de afgelopen avond in de bergen had afgespeeld. Tevens vertelde hij, dat hij de Octopus ontmaskerd had als Mr. Fred Rosenberg, waarop onmiddellijk het signalement van de advocaat over geheel Australië werd verspreid teneinde zijn aanhouding te bespoedigen.

Templar had echter weinig hoop de man ooit in Australië weer terug te zien en in een bedrukte stemming nam hij een taxi en liet zich naar de woning van de advocaat-misdadiger rijden.

Na enig bellen werd eindelijk de deur geopend en verscheen Stella, gekleed in een zijden peignoir in de opening. Ze was niet weinig verbaasd op dit uur de avonturier terug te zien, doch nodigde hem niettemin uit binnen te komen.

In korte bewoordingen vertelde hij zijn ontdekking en verwachtte dat ze in tranen uit zou barsten, doch niets van dit alles gebeurde. Ze lachte weemoedig en zei:

— U vertelt me niets nieuws, Sir Neville, sedert enkele dagen wist ik, dat Fred de Octopus was.

— Wist.... u.... dat? zei Templar verwonderd. Maar....

— Ja, ik wist het. Drie dagen geleden vond ik een klein koffertje in de hall dat ik nog nooit gezien had. Ik maakte het open en vond een zwarte regenjas, zwarte vilthoed, een

baard en een snor en een donkere zonnenbril, benevens een paar zwarte stoffen handschoenen. Toen wist ik, dat ik de maitresse was van een misdadiger....

Hij wilde haar troosten, doch ze gaf er de voorkeur aan alleen te blijven en na enkele gemeenplaatsen te hebben gesproken trok hij zich terug, een gebroken vrouw achterlatend..

Van Fred Rosenberg werd nooit meer een spoor gevonden en vier dagen na de ontmaskering van de Octopus vertrok de „Hurricane“ het atoom-vliegtuig van de grote gentleman-avonturier met de vrienden van het vliegveld van Sydney, waar het ongeveer drie weken in een hangar had gestaan. De terugtocht naar Europa werd aanvaard en iedereen scheen verheugd te zijn eindelijk weer naar bekendere gebieden terug te kunnen keren.

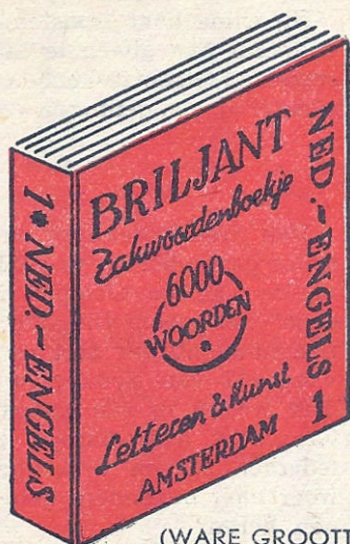
Maar Templar, die achter de stuurknuppel zat, en beneden zich het blauwe water van de Timor-Zee zag wegvliegen, was met zijn gedachten nog steeds bij de Octopus, bij Mr. Fred Rosenberg, die op onverklaarbare wijze er waarschijnlijk in geslaagd was het land te verlaten. En het was heel waarschijnlijk, dat het hem zelfs gelukt was het geld, dat hij uit de Bank of New South Wales geroofd had, mee te nemen, waardoor het hem in de eerste jaren aan niets behoefde te ontbreken.

Daarom had Templar zo'n flauw voor gevoel, dat er nog eens een dag zou komen in zijn leven, waarop hij opnieuw vis à vis met de advocaat-misdadiger zou komen te staan. Want zodra zijn geld op was zou hij een nieuwe bron van inkomsten moeten aanboren....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 39

„HET EINDE VAN DE OCTOPUS“

(WARE GROOTTE)

75^c
per deeltje

Het kleinste zakwoordenboekje,
gemakkelijk in vestzakje of
damestasje.

maat 5 × 5½ cm

Verkrijgbaar in:

- No. 1 NEDERLANDS-ENGELS
- No. 2 ENGELS-NEDERLANDS
- No. 3 NEDERLANDS-FRANS
- No. 4 FRANS-NEDERLANDS
- No. 5 NEDERLANDS-DUIJS
- No. 6 DUIJS-NEDERLANDS
- No. 8 NEDERLANDS-MALEIS

6000 WOORDEN — GEHEEL IN LINNEN — 400 PAGINA'S

Verkrijgbaar bij elke goede Boek- en Kantoorboekhandel of bij

VENNOOTSCHAP „LETTEREN EN KUNST”
ROKIN 174 - TELEFOON 32540 - POSTGIRO 524156 - AMSTERDAM

VOOR BELGIË:

DE INTERNATIONALE PERS — ANTWERPEN (BORGERHOUT)
VAN HERSTEENSTRAAT 5 — TELEFOON 95895 — P.C. 403672